

Colecția BIBLIOTECA GIURGIUVEANĂ

**Colecție coordonată de
DANIELA BARDAN**

Art-design: Mihai NEDELCA

Fotografii: Marinela SPÎNU (@mdarkphotography)

*”Mulțumiri
Observatorului Astronomic Amiral Vasile Urseanu
din București”*

DESCRIEREA CIP A BIBLIOTECII NAȚIONALE

Editura

Ruxandra TUDOR

ECLIPSA

THE ECLIPSE

**Colecția BIBLIOTECA GIURGIUVEANĂ
NR. 116**

2025

*Lumea o să fie mai luminoasă cu
fiecare eclipsă ce trece.*

*The world will be a bit brighter after
every eclipse we overcome.*

Oglinda

A scrie poezie
Nu a fost niciodată ceva planificat,
Sau programat,
Sau intenționat.

A scrie poezie
E ceva ce s-a întâmplat
Pur și simplu,
Fără vreun efort.

Poezia mea
E o simplă radiografie a gândurilor mele,
O colecție de scrisori cu adresa necunoscută,
Puțină magie și un strop de venin,
O binecuvântare a exprimării,
Dar și un blestem de sentimente amplificate...

Poezia mea
E o profeție ce mi-a fost scrisă în stele,
Și cu siguranță, oglinda cea mai clară
În care se reflectă sufletul meu.

Mirror

Writing poetry
Was never something planned,
Or scheduled,
Or intentional.

Writing poetry
Is something that happened
Just like that,
Without any effort.

My poetry
Is a simple X-ray of my thoughts,
A collection of letters with an unknown address,
A little magic and a drop of venom,
A blessing of expression,
But also a curse of amplified feelings...

My poetry
Is a prophecy written in the stars,
And surely, the clearest mirror
In which my soul is reflected.

31 Decembrie

E rece, ca într-o noapte de 31 Decembrie.
Cu mâna tremurându-ți pe ceas
Ai vrea să-l dai de la capăt, dar nu poți.
Este doar un concept de a începe din nou,
Cu teama ca noul an să nu fie la fel de rece
Ca seara aceasta
Dar este doar o continuare...

E ceață, poate d-aia străzile par atât de goale...
Și nu se văd ferestrele aprinse, frumos decorate,
Sau uși care să se deschidă.
Pe străzi doar oamenii ce nu se văd
Încearcă să ajungă într-un loc care nu mai e de
mult aici.
Ai fost vreodată atât de departe de casă, acasă?

Dar uneori trebuie să mergi, să continui să mergi
Ca să nu amortești, să nu te lași cuprins de frigul de
afară
Până când găsești în calea ta o zi mai caldă.

31st of December

It's cold, like on a night of December 31st.
With your hand trembling on the clock.
You'd like to reset it, but you can't.
It's just a concept of starting over,
With the fear that the new year might be just as
cold
As this evening,
But it's only a continuation...

It's foggy, maybe that's why the streets seem so
empty...
And you can't see the lit, beautifully decorated
windows
Or doors that might open.
On the streets, only people you can't notice
Trying to reach a place that hasn't been here for a
long time.
Have you ever been so far from home, at home?

But sometimes you just have to walk, to keep
walking,
So you don't go numb, so you don't let the cold
outside to
Take over you,
Until you find, along the way, a warmer day.

Joc fără reguli

Am pășit încet pe podeaua uzată de lemn,
Prin fumul gros ce învăluia camera,
Fără ca nimeni să-mi audă pașii
Și fără ca nimeni să mă observe în semi-întunericul
din jur.
Niciodată nu mi-a plăcut să pariez, nici cu viața nici
cu tine,
Și nici să-mi joc inima la noroc,
Mai ales când miza este tot ce ai sau... absolut
nimic.

Și uite-ne aici, față în față,
În timp ce lampa de deasupra noastră pâlpâie.
Totuși, mi-ai oprit un scaun
Și, deși nu îți ridici ochii din pământ,
Știi bine că sunt aici.

Poate în condiții normale
M-aș teme că ascunzi vreun as în mânecă,
Dar ce contează? Noi am jucat întotdeauna fără
reguli.
Oricum, ți-aș ști fiecare mișcare,
Cum și tu le știi pe ale mele.

Am vrut să câștig înapoi ce am pierdut.
Am vrut inima mea,
În starea ei intactă, iar tu ai adus-o frumos, într-o
cutie
Și ai pus-o pur și simplu pe masă.

Eu nu aveam ce să-ți returnez, deși tu asta așteptai,
Pentru că tu nu mi-ai oferit nimic.

Am vrut să îmi revendic inima și tot ce am găsit
Au fost câteva bucăți șifonate,
Iar atunci, înfuriată, te-am acuzat de neglijență,
Dar tu ai spus că așa ai primit-o...

Știam că minți...

Inima mea nu avea cum să fi fost puțin defect.
Astfel încât am insistat să-ți golești buzunarele,
Gândindu-mă că ai încercat să furi părți din ea,
Dar nu mai aveai nimic...

Cât te uram în acel moment...
Probabil... aproape la fel de mult pe cât te iubeam,
Fără să-ți spun,
Și încercând să nu te las să-mi vezi mâinile
tremurând,
Le-am ascuns în buzunare...

Dar buzunarele mele nu erau goale,
Aveau rătăcite prin ele niște urme ale inimii tale,
Pe care nu știam că o am,
Și nu știam că am reușit, în neglijența mea,

Să o mototolesc mai mult decât era.
Am încercat să îndrept fiecare piesă,
Totul era fragil, un mozaic spart,
Atât de asemănător cu inima mea...

Până la urmă, poate asta ți-am dat.
Poate atât mi-a mai rămas:
O inimă imperfectă, care se zbate
Și cumva, încă mai bate...

E vina noastră, atât am putut...
Poate că inima mea a obosit cândva,
Dar uite că încă bate când este lângă a ta...

Este un joc fără reguli, suntem experți deja,
Un joc pe care nu l-aș putea juca cu altcineva.

Game without rules

I stepped slowly on the worn wooden floor,
Through the thick smoke that filled the room,
Without anyone hearing my steps
And without anyone noticing me in the dim light
around.

I have never liked to gamble, neither with life nor
with you,
Nor to risk my heart on luck,
Especially when the stake is everything you have
or... absolutely nothing.

And here we are, face to face,
While the lamp above us flickers.
Still, you saved a chair for me,
And though you don't lift your eyes from the
ground,
You know well that I'm here.

Maybe under normal circumstances,
I'd fear that you're hiding an ace up your sleeve,
But what does it matter? We've always played
without rules.
Anyway, I'd know your every move,
Just as you know mines.

I wanted to win back what I lost.
I wanted my heart,
In its intact state, and you brought it back, neatly, in
a box,
And simply placed it on the table.

I had nothing to give back to you, though that's
what you were waiting for,
Because you never gave me anything.

I wanted to reclaim my heart, and all I found
Were a few crumpled pieces,
And then, enraged, I accused you of negligence,
But you said that's how you received it...

I knew you were lying...
My heart couldn't have been even slightly
dysfunctional.
So I insisted to empty your pockets,
Thinking that you might have tried to steal pieces
of it,
But you had nothing left...

How much I hated you in that moment...
Probably... almost as much as I was loving you,
Without saying a word,
And trying not to let you see my trembling hands,
I hid them in my pockets...

But my pockets weren't empty.
They held scattered traces of your heart,
Which I didn't know I had,

And I didn't know that, in my carelessness,
I had crumpled it even more than it already was.

I tried to straighten every piece,
Everything was fragile, a shattered mosaic,
It looked so much like my own heart...

In the end, maybe that's what I gave you.
Maybe that's all I had left:
An imperfect heart, struggling to beat,
And somehow, it still beats...

It's our fault, that's all we could afford to give...
Maybe my heart grew tired at some point,
But look, it still beats when it's near yours...

It's a game without rules, and we're already
experts,
A game I couldn't play with anyone else.

Sensul

Nu cred că cineva poate
Schimba adresa de pe o scrisoare
Deja trimisă...
Și totuși, acum,
Uitându-mă la cuvintele care au zburat
Cu mult timp în urmă din pagini,
Au alt sens.

Au avut, un timp, fiecare adresa lor,
Dar acum, fac un efort să-mi amintesc...
Nu, emoțiile nu s-au vaporizat,
Sunt încă aici, le simt în fiecare cuvânt rostit...
Fiecare mică fereastră spre sufletul meu
Este încă acolo,
N-am închis niciuna...
Dar privind prin ele
Acum, se văd alte culori,
De parcă cineva s-a jucat cu un caleidoscop.

Așa îmi recunosc poemele,
Așa știu că-mi sunt oglindă pentru suflet
Când văd, cum odată cu mine,
Se schimbă și ele,
Deși din afară rămân la fel.

Am inima ca un bagaj împrăștiat într-o cameră de hotel,
Dar în dezordinea ei, totul face sens.
Gândurile aleargă, iar eu alerg cu ele,
Dar oriunde aş merge, nu pot fugi de cuvintele mele,
Nişte tatuaje invizibile pe suflet.

Ele nu se împrăştie precum amintirile
Ce s-au pierdut ca un şirag rupt de mărgele
Prin oraşul gri pe care-l ştiu ca în palmă...
Fiecare cuvânt a rămas, respirând laolaltă
Fiecare nouă emoţie, fiecare mic haos,
Şi mi-a învăţat sufletul de la zero
De câte ori am făcut şi eu asta.

Poezia mea a rămas
Atunci când inima mea a fost un gheţar
De care alte suflete s-au ciocnit şi s-au scufundat,
Atunci când fericirea privea înainte,
Iar eu am înţeles prea greu că priveam înapoi,
Şi când m-am pierdut,
Şi când am găsit o scânteie de lumină în întuneric...
Chiar şi când prin toate uşile deschise am privit stelele.

Iar dacă eu mă voi împiedica de stele şi voi cădea,
Poezia mea va rămâne în picioare,
Iar dacă nu o să mă vezi în eclipsa din sufletele noastre,
Ea o să fie lumina mult aşteptată ce apare după...
O să fie mereu calea uşoară

De a spune cele mai complicate lucruri,
O fereastră spre inima mea,
Care acum nu mai este spartă,
Este pur și simplu deschisă,
Pentru că așa am vrut eu să o las.

The Meaning

I don't think that anyone can
Change the address on a letter
Already sent...
And yet, now,
Looking at the words that flew
From the pages long ago,
They have a different meaning.

For a while, they each had their own address,
But now, I struggle to remember them...
No, the emotions haven't evaporated,
They are still here, I feel them every time when I
read them out loud...
Every little window into my soul
Is still there.
I haven't closed a single one...
But looking through them now into my soul,
There are different colors,
As if someone played with a kaleidoscope.

This is how I recognize my poems,
This is how I know they are a mirror to my soul,
When I see how, just like me,
They change,
Even though, from the outside, they remain the same.

My heart is like a suitcase scattered in a hotel
room,
Yet in its chaos, everything makes sense.
Thoughts are running, and I run with them,
But no matter where I go, I cannot escape my
words,
Invisible tattoos on my soul.

They don't scatter the way memories do,
Lost like a broken string of beads
Rolling through the gray city I know by heart...

Every word has remained, breathing in
Every new emotion, every little chaos,
And my words have learned my soul from scratch
As many times as I did.

My poetry remained
When my heart was a glacier,
That crashed and drowned other souls...
When happiness looked forward,
And I understood so slowly that I was looking
backwards...
And when I was lost,
And when I found a spark of light in the dark...
Even when, through every open door, I gazed at the
stars.

And if I stumble upon the stars and fall,
My poetry will remain standing.
And if you can't see me in the eclipse of our souls,

It will be the long-awaited light that follows...
It will always be the easiest way
To say the most complicated things,
A window into my heart,
Which is no longer broken,
Just left open-
Because that's how I chose to keep it.

În lumea mea mică

Deși nu îmi place să recunosc,
Este vina mea...
Trebuie să dau vina pe mintea mea
Căreia îi place, din obișnuință, să complice totul,
Să creeze un ghem electric, mecanic,
Din fiecare lucru mărunț.
Dă vina pe gândurile mele
Ce se întrec pe o autostradă închipuită
Fără semne de circulație.

Da, dă vina pe mine,
Uneori și eu fac asta
Când știu că uneori nu joc de partea mea
Ci împotriva mea,
Și tot pe mine
Pentru că am creat acest balon perfect de săpun
Ce se înalță atât de ușor în aer
Pe care tot eu încerc să-l prind
Și să-l înțep cu un ac
Înainte să se spargă singur.

Poate că este frica
De emoțiile ce se revarsă în file
Și de felul în care mintea mă minte
Că nimic nu este făcut să reziste,

Și mă întreb cum de încă este totul bine?
Deși ar trebui să știu de acum mai bine,
Pentru că nici eu nu mai cred
Când sunt prinsă în capcana gândurilor mele.

Oare ai răbdare să deșiri toate temerile,
Și să-mi vorbești din priviri
Să mă găsești când mă închid
În lumea mea mică
În care mă aduc mereu singură
Și pe care o detest?
Dar mereu a fost atât de ușor să fug
Numai că acum nu mai vreau...

Dar dacă mă mai ții în brațe puțin
S-ar putea să uit,
S-ar putea chiar ca teama mea să se topească,
S-ar putea să îmi opresc puțin în loc mintea asta
complicată
Și doar să simt.

In my little world

Although I don't like to admit it,
It's my fault...
I have to blame my mind,
Which, out of habit, loves to complicate everything,
To create an electrical, mechanical tangle
Out of every little thing.
Blame my thoughts,
Racing on an imaginary highway
Without any traffic signs.

Yes, blame me,
Sometimes I do it too,
When I know that sometimes
I play against myself,
And blame me,
Because I created this perfect soap bubble
That rises so easily into the air,
Which I try to catch
And pop it with a needle
Before it bursts on its own.

Maybe it's the fear
Of emotions spilling onto pages,
And the way my mind deceives me,
Telling me that nothing is made to last.

And I wonder how everything is still okay?
Although I should know better by now,
Because even I no longer believe it
When I'm trapped in the snare of my own thoughts.

Do you have the patience to unravel all my fears,
And speak to me through your gaze,
To find me when I lock myself away
In my little world,
Where I always bring myself,
And which I detest?
But it's always been so easy to run,
Only now I don't want to anymore...

If you hold me a little longer,
I might forget,
I might even let my fear melt away,
I might manage to stop this complicated mind of
mine
For just a moment
And simply feel.

Amar

Frigul trece prin tot...
Dincolo de mine, dincolo de lume.
Îmi sunt înghețate mâinile,
Dar, spre deosebire de vocea mea,
Ele încă mai revarsă cuvinte.

Spiritul meu și sclipirea din ochi
Au fost spălate-la fel ca și mine-
De ploaia electrizantă.
Stau jos, la sol
De unde aud bătaile inimii Pământului.
Cel puțin acum, mai jos nu pot coborî, nu-i așa?

Sunt eu și cuvintele zburând împrejur,
Ca un stol de păsări negre rătăcite,
Și niște amintiri, fărâmițate,
Ca un raft distrus cu porțelanuri fine.

Dar ce-a mai rămas de pierdut acum?
Doar atunci când ești fericit
Îți e frică să pierzi totul.

Și acum nu știu
Dacă ar trebui să mă zbat să fac o gaură în perete...
Nu știu de care parte se află lumina.

Să mă obișnuiesc să văd în întuneric
Sau să sper la un răsărit?
E amar-
Gustul zilei de astăzi.

Bitter

The cold goes beyond...
Beyond me, beyond the world.
Frozen are my hands,
But unlike my voice,
They still spill words.

My spirit, and the sparkle in my eye,
Were washed away-just like me-
By the electrifying rain.
Down at the ground I stand,
From where I hear the Earth's heartbeats.
At least for now, I can't go any lower, can I?

It's me and the words flying around,
Like a flock of lost black birds,
And some memories, in pieces,
Like a shattered shelf of fine China.
But what's left to lose now?
Because only when you're happy
You are afraid of losing it.

And I don't know now
If I should struggle to make a hole in the wall...
I don't know on which side the light resides.
Shall I get used with seeing in the dark

Or hope for a sunrise?
It's bitter-
The taste of today.

Casa în ruine

Iubirea ta a fost o casă în ruine,
Știam că dacă o să rămân, probabil o să mă dărâme
și pe mine...

Am încercat să intru
Dar ploua torențial prin tavanul crăpat.
Ferestrele erau toate închise,
Și lumea ta încuiată înăuntru...
Dar ce să aștepti de la o primă iubire?
Pierdută de mult în timp,
O simplă casă pe o hartă ipotetică
Desenată din memoria cuiva care a uitat tot.

Am vrut să deschid o fereastră
Dar mă temeam că se va sparge,
Că o să mă taie iubirea în cioburi spartă
Sau că peretele cu totul o să cadă.

S-a dus tencuiala, pereții sunt șterși
Am vrut atunci să-i pictez
Prin ochii-mi să vezi...
Dar tot ce făceam dispărea peste noapte
Un fel de Manole zidind parabole.

O casă-n ruine, un cimitir de iubiri eșuate
Totul era închis, mai puțin ușa de la intrare

Am crezut că se va închide după a mea intrare
Să mă țină la adăpost ruginitele balamale.

Dar ușa a rămas deschisă,
Sufrageria ta – o gară murdară
Mai cădea câte o cărămidă
Mai apărea câte o fantasmă bizară.

House in Ruins

Your love was a house in ruins,
I knew that if I stayed, it would probably bring me
down too...
I tried to step inside,
But rain was pouring through the cracked ceiling.
The windows were all shut tight,
And your world was locked away inside...
But what can you expect from a first love?
Long lost in time,
A simple house on a hypothetical map,
Drawn from the memory of someone who forgot
everything.

I wanted to open a window,
But I feared it would break,
That love would cut me with broken shards,
Or that the entire wall might collapse.

The plaster was gone, the walls were empty,
Back then, I wanted to paint them,
So you could see through my eyes...
But everything I created vanished overnight,
Like Sisyphus, pushing parables up a hill.

A house in ruins, a graveyard of failed loves,
Everything was locked, except the front door.
I thought it would close once I stepped inside,
That the rusty hinges will keep me safe.

But the door stayed open,
Your living room – a filthy train station,
Another brick would fall from time to time,
Another bizarre phantom would appear.

Dacă m-ai cunoaște

Cine ar vrea să trăiască pentru totdeauna?
Probabil toată lumea,
Dacă poți să-ți împarți eternitatea cu cineva,
Dar ce rost are să fii un Hyperion singur printre
astre?

Lasă-mă să cad printre stele,
Lasă-mă să cad printre oameni
Pentru că nimeni nu poate proteja pe nimeni
veșnic
Nici de durere, nici de iubire...

Și nu mă poți proteja de la a simți
Și nimeni nu poate face asta
Nici măcar eu,
Pentru că nu vreau să rămân uitată într-o eclipsă.

Dacă închizi cerul
Și pe mine aici
Durerea cândva tot mă va găsi
Și nu o să am cu cine să o împart.

Lasă-mă să cad,
Să sar spontan în gol,
Lasă-mă să mă ard

Și să iubesc,
Să prind culoare
Pentru că nu ai știut niciodată
De ce are nevoie inima mea.

Iar tu mă vezi prin ochii tăi
Și crezi că sunt cum vrei să fiu...
Dar nu sunt un înger și nu sunt un astru
Nu sunt perfectă ori imaculată,
Nimeni nu este...
Dar se spune că oamenii sunt încă frumoși, nu?

Dacă m-ai cunoaște, ai ști
Ce-mi luminează cerul
Mi-ai ști fericirea, mi-ai ști durerea din ochi
În viața asta ca o lamă cu două tăișuri
Aleg condiția umană
Aleg să risc, chiar dacă o să doară
Mai bine decât să rămân un astru
Ce pălește în singurătate.

If you'd really know me

Who wants to live forever?
Probably everyone,
If you can share your eternity with someone,
But what's the point of being a Hyperion, alone
among the stars?

Let me fall among the stars,
Let me fall among people,
Because no one can protect anyone forever,
Neither from pain nor from love...

And you can't protect me from feeling,
And no one can do that,
Not even me,
Because I don't want to remain forgotten in an
eclipse.

If you close the sky
And trap me here,
Pain will still find me someday,
And I'll have no one to share it with.

Let me fall,
I want to spontaneously jump into the void,
Let me burn

And love,
And come alive with color
Because you've never really known
What my heart needs.

And you see me through your eyes
And believe I am what you want me to be...
But I'm not an angel, nor am I a star,
I'm not perfect or pure,
No one is...
But they say people are still beautiful, aren't they?

If you truly knew me, you'd know
What lights up my sky,
You'd know my happiness, you'd know the pain in
my eyes.
In this life, like a double-edged blade,
I choose the human condition,
I choose to take risks, even if it hurts,
It's better than remaining a star
That fades in loneliness.

Vara fără sfârșit

Vara asta este fără sfârșit,
Înflorind din florile cioburilor de timp.
Oriunde aş merge, oraşul devine
Un eden electric în care ne pierdem...

Magnoliile lucesc în culori neon
Sub lumina artificială,
Par suprealiste
Dar încă au petalele catifelate.
În luminile oraşului
Oceanul în care am înotat fără să vrem să ajungem
la mal
Pare şi el de opal,
Iar undeva în pagini de carte
Am păstrat un amurg de vară semn de carte
Ca să nu o uităm.

Mintea mea începe să fredoneze alt poem.
Zorii zilei şi cerul trandafirii
Îmi trezesc atâtea amintiri
Şi mi-am adunat fiecare cuvânt cu grijă
De parcă le-am cules dintr-un câmp de violete.
În zorii unei noi zile, luna dispare prin făcliile
cerului.
Deşi cuvintele mele au uneori o nuanţă albastruie
Îmi plac aşa cum sunt,

Pentru că ele nu mi-amintesc
De banalii trandafiri roșii peste care s-a pus rugina.

Și încă simt euforia verii
Deși iarna încă încearcă să exileze fiecare pasăre
cântătoare...

Pe drumul meu nu se pune zăpadă.
Visele mele, s-au regăsit de parcă au fost ascunse

Într-o piatră de cobalt

Și încă le simt ecoul.

Clădirile de marmură

Încă lucesc sub soarele tăcut și rece

Iar în timp ce merg, nu mă mai gândesc la
melancolie

Ci doar la vara ce stă acum presată într-o carte...

La câmpuri de margarete

La noi,

La vinul de cireșe,

La florile albastre din grădina lunii...

Endless Summer

This summer is endless,
Blooming from the flowers made of shards of time.
Wherever I go, the city becomes
An electric Eden where we lose ourselves...

The magnolias glow in neon colors
Under artificial lights,
They seem surreal,
But still they have their velvety petals.
In the city lights,
The ocean in which we swam without wanting to
reach the shore
Seems to be made of opal,
And somewhere in the pages of a book,
I've kept a summer dusk as a bookmark
So we won't forget it.

My mind begins to hum another poem.
The dawn of the day and the rose-colored sky
Awaken so many memories in me,
And I gathered each word carefully,
As if I picked them from a field of violets.
In the dawn of a new day, the moon disappears
through the spakrs of the sky.
And although my words sometimes have a blue

shade,
I like them just the way they are,
Because they don't remind me
Of the banal red roses covered with rust.

And I still feel the euphoria of summer,
Although winter still tries to exile every little bird...
On my path there's no snow falling.
My dreams, have found themselves as if hidden
In a cobalt stone,
And I still feel their echo.
The marble buildings
Still shine under the silent and cold sun,
And as I walk, I no longer think of melancholy,
But only of the summer that now lies pressed in a
book...
Of fields of daisies,
Of us,
Of cherry wine,
Of the blue flowers in the garden of the moon..

Noul Oraș Vechi

Simt soarele
Răsărind în particule
Direct pe pielea mea.
Simt razele palide cum se lipesc direct
De corpul meu.

În dimineța asta,
Orașul e vechi, dar atât de nou...
Nimic nu mai e la fel,
Nici copacii, nici strada, nici clădirea aceea veche
Pe care amândoi o știam atât de bine,
Și nici banca din stația de autobuz...

Poate pentru că...
Orașul nu mai ascunde printre ziduri poveștile
noastre vechi,
Și ploaia nu mai are gustul amar al cafelei tale fără
zahăr.
Străzile nu mai miros a dor,
Și niciun poem nu mă mai face să mă gândesc la
noi,
Pentru că nu mai rimează nimic cu amintirile
noastre vechi...

Parcă se ridică o lume nouă
În noul oraş vechi,
Cu alte drumuri ce duc departe,
Şi pagini albe aşteaptă să fie scrise.

The New Old City

I feel the sun
Rising in particles
Directly on my skin.
I feel the pale rays sticking
Right to my body.

This morning,
The city is old, yet so new...
Nothing is the same anymore,
Not the trees, not the street, not that old building
We both knew so well,
Nor the bench at the bus stop...

Maybe because...
The city no longer hides our old stories within its walls,
And the rain no longer tastes like your bitter sugar-free coffee.
The streets no longer smell like longing,
And no poem makes me think of us anymore,
Because nothing rhymes with our old memories...

It feels like a new world is rising
In this old new city,
With different roads leading far away,
And blank pages waiting to be written.

leșire

Pe stradă, doar ecoul pașilor mei...
Pașii mei inconfundabili, apăsați,
De parcă încercam să strivesc sub ei
Gândurile ce nu-mi mai au loc în minte,
După ce am umplut-o cu atâtea vise.

Ploua, în timp ce soarele cu dinți
Se ascundea într-un colț de cer,
În timp ce tocurile mele
Făceau prea mult zgomot
Pe strada veche cu magazine noi.

Și cred că, intenționat,
Am încercat să rup în mâini
O emoție și s-o arunc pe jos,
Dar mi s-a lipit de mâini,
Așa cum s-a lipit o sticlă
De vin cu gust de iubire
Pe care am luat-o
Din coșul unei biciclete
Strâmb parcate.

Nu știam exact spre ce merg,
Pe un drum
Cu ploaie și soare,

Parcă deconectată de realitate,
Dar simțind totul mai intens ca oricând...
Mă îndreptam spre ceva
Fără ieșire,
Fără ieșire de urgență.

The Exit

On the street, only the echo of my footsteps...
My unmistakable, heavy steps,
As if I was trying to crush beneath them
The thoughts that no longer fit in my head,
After I filled it with so many dreams.

It's raining, while the deceptive sun
Hides in a corner of the sky,
And my heels
Make too much noise
On the old street with new shops.

And I think that, intentionally,
I tried to tear an emotion in my hands
And throw it to the ground,
But it got stuck on my fingers,
Just like the bottle
Of wine with a taste of love
That I took
From the basket of a
Crookedly parked bicycle.

I didn't know exactly what I was heading towards,
On a road with both
Rain and sunshine,

Feeling disconnected from reality,
Yet sensing everything more intensely than ever.
I was walking towards something
With no way out,
With no emergency exit.

Râul

Uneori, eu și luna ne privim în ochi
Pentru că ne cunoaștem atât de bine...
O înțeleg, mă înțelege
Și, privind-o în ochi,
I-am spus cele mai mari secrete
Și fiecare vis.

M-am lăsat pur și simplu dusă
Pe valurile unui râu albastru,
Pentru că valurile îi erau pline
De viață, iubire și speranță.
Am străbătut imensul albastru
Prin toate nuanțele sale,
Atât pale, cât și întunecate,
Pășind ușor pe suprafața apei
Ce captează atâtea peisaje
Și peste adâncurile ce ascund amaruri
În noapte.
M-a dus râul prin noapte
Fără să știu unde...

Dar oricât de întunecată noaptea,
O briză în gânduri
Îmi îndepărtează toate grijile,
Când stelele verii

Se reflectă în paharul tău de vin
Și tu îmi șoptești despre viață
Cu chipul tău calm
Și mâinile calde.

Și probabil o să-ți alerg mult timp
Desculț prin gânduri,
Chiar și după ce v-a trece vara...

The River

Sometimes, the moon and I look into each other's
eyes

Because we know each other so well...

I understand her, she understands me,

And, looking into her eyes,

I've told her my greatest secrets

And every dream.

I simply let myself carried away

By the waves of a blue river,

Because its waves were full

Of life, love, and hope.

I crossed the vast blue

Through all its shades,

Both pale and dark,

Walking gently on the water's surface

That captures so many landscapes,

And over the depths that hide sorrows

In the night.

The river carried me through the night

Without telling me where...

But no matter how dark the night,

A breeze in my thoughts

Sweeps away all my worries,

When the summer stars
Reflect in your glass of wine,
And you whisper to me about life
With your calm face
And warm hands.

And I'll probably run barefoot
Through your thoughts for a long time,
Even after summer has passed...

Icar

Stând jos, întins pe pământ,
Cu ochii ba la mine, ba la soare,
Mă încurajai să zbor direct spre el,
Fără vreo teamă,
Deși în sinea ta știai că aripile mele aveau să se topească,
Că voi îmbrățișa pământul și voi deveni una cu el,
Când voi cădea în viteză,
După ce tu ai fi dispărut de mult în zare.

Dar tu nu știi nimic,
Nu știi, nu vei cunoaște...
Eu pot mai mult,
Mai mult de atât,
Mai mult decât tine.

Când zbor spre soare,
Zbor spre locul din care vin,
Este o parte din mine...
Iar aripile mele nu-s de ceară,
Și nimic din ființa mea nu se topește,
Nimic nu se pierde în eter,
Și când nu o să mă mai vezi, eu încă voi fi,
Și numai tu nu vei mai putea privi vreodată spre soare,
Pentru că numai pe tine te-ar orbi definitiv,
Și oricum, inima ta nu s-ar putea vreodată încălzi.

Icarus

Sitting on the ground,
With your eyes sometimes on me, sometimes on
the sun,
You encouraged me to fly straight toward it,
Without any fear,
Although deep down you knew my wings would melt,
That I would embrace the earth and become one
with it,
When I would fell at high speed,
After you had long disappeared into the horizon.

But you know nothing,
You don't know, you never will...
I can do more,
More than that,
More than you.

When I fly toward the sun,
I fly toward the place I come from,
It's a part of me...
And my wings are not made of wax,
And nothing in my being melts,
Nothing gets lost in the ether,
And when you no longer see me, I will still be,
And only you will never be able to look toward the

sun again,
Because it would blind you forever,
And anyway, your heart would never get warm.

Cioburi de Suflet

Cioburi de suflet,
Împrăștiate pe jos,
Frânturile amintirilor
Peste care trebuie să pășesc
Desculță.

Am încercat să cuprind cioburile în pumni,
Să le conectez din nou între ele,
Să le dau un sens,
Simțind din nou căldura ce ar fi trebuit să o
emane...

Dar m-am tăiat în ele
Până când nu îmi mai simțeam degetele,
Nici mâinile
Și nici cuvintele.

Din cioburile de suflet ce au pavat drumul,
Nu am putut salva tot.
Nu am putut salva prea mult...
Iar când luminile se sting
Uneori, încă le simt rănilor.

Nimic din ceea ce a fost spart
Nu o să-mi fie vreodată complet,

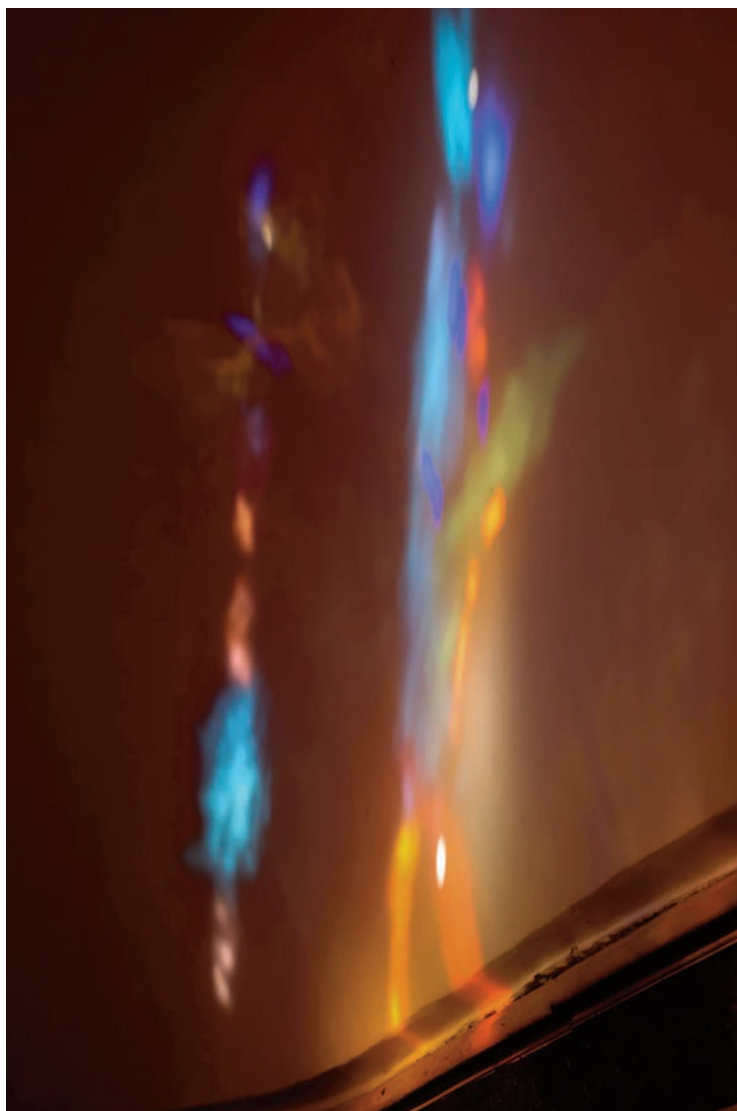
Și toate gândurile nerostite
Se opresc ca un nod în gât...
Iar mai apoi, se înghesuie în colțul ochilor
De unde nu le las să scape.

Și mi-a fost teamă să merg printre cioburi,
Să nu pierd mai mult din mine.
Până acum...

Acum, parcă totul începe să devină concret.
Totul se așază ca într-un joc de tetris,
În care fiecare piesă se completează.
Ochii s-au deschis, și teama
S-a scuturat din suflet la fiecare pas,
Iar prin fiecare tăietură din suflet
Pătrunde acum o lumină caldă.

Am mers prin cioburi până când s-au sfărâmat,
M-au rănit și mi-au dispărut sub tălpi...
Am trecut prin toate ferestrele sparte,
Prin toate ploile reci,
Prin colțurile cele mai întunecate
Ale oceanelor adânci.

Nu știu dacă am cioburi destule
Încât dacă le pun laolaltă, să pot face o fereastră
întreagă...
Și nici tu nu ai.
Dar poate, adunate,
Sunt destule pentru un mozaic.

Shards of Soul

Shards of soul,
Scattered on the ground,
Fragments of those memories
Over which I must walk
Barefoot.

I tried to gather the shards in my hands,
To connect them once more,
To give them meaning,
Feeling once again the warmth they were supposed
to give...

But I cut myself on them,
Until I could no longer feel my fingers,
My hands,
Or even my words.

From the shards of soul that paved the path,
I couldn't save everything,
I couldn't save too much...
And when the lights go out,
Sometimes, I still feel their wounds.

Nothing that was once broken
Will ever be whole for me again...

And all the unspoken thoughts
Get stuck like a knot in my throat,
Then rush to the corners of my eyes,
From where I don't let them escape.
And I feared walking through the shards,
Afraid I might lose even more of myself.
Until now...

Now, everything seems to take shape,
Everything falls into place like a game of Tetris,
Where every piece completes another.
My eyes have opened, and my fear
Has shaken itself free from my soul with each
step...
And through every cut in my soul,
A warm light now gets in.

I walked on shards until they crumbled,
They hurt me and disappeared beneath my feet.
I passed through every shattered window,
Through every cold rain,
Through the darkest corners
Of the deepest oceans.

I don't know if I have enough shards
To piece together a whole new window...
And neither have you.
But maybe, combined,
They're enough for a mosaic.

Zorile

Luna se reflectă
În paharele de gin,
În jur, miros dulce de zambile,
Iar eu simt că mă îmbăt de atâta iubire.

Și orice fac, simt în vene
Noapte, melancolie și poeme
Iar ochii tăi o sa ma termine,
Erodează sufletul în mine.

Și noaptea-i ca ziua când ziua-i ca noaptea,
Iar gânduri se joacă amestecate...
Momentul e dulce, viața... mai puțin amară.
Am buzele roșii, e noapte afară...

Mai cade-o petală,
Se toarnă-un pahar,
Și timpul îngheață,
Și viața-i un dar...

Și zorile zilei timide se arată,
Iar cerul-i pastel și viața-i frumoasă.

The Dawns

The moon reflects
In the gin glasses,
Around me, a sweet scent of hyacinths,
And I feel like I'm drunk on so much love.

And whatever I do, I feel in my veins
Night, melancholy, and poems,
And your eyes will be the end of me,
They erode the soul within me.

And the night feels like a day when a day feels like
the night,
And thoughts play, all tangled together...
The moment is sweet, life... a little less bitter.
My lips are red, it's night outside...

Another petal falls,
A glass is poured,
And time freezes,
And life is a gift...

And the timid dawn of the day appears,
The sky is pastel, and life is beautiful.

Pași

Mai știi când ai plecat
Cu tot timpul meu împăturit
În buzunarul de la piept?
De când ai plecat, m-am oprit
La prima frontieră a sufletului,
Și mi-am plătit cu ultimele monede
Toate greșelile,
Până când mai aveam în palme doar speranța.

Totuși, ai revenit,
Și, absolut admirabil,
Mi-ai înapoiat timpul
Fără să-l șifonezi.
Nu te-ai speriat de spinii cuvintelor mele,
Nici de ghemul dezordonat de emoții
Din mâinile mele,
Și, cu ultimele tale fise pentru fericire,
M-ai învățat cum să arunc o monedă în aer
Ca să-mi dau seama exact ce îmi doresc
Înainte ca aceasta să cadă.

Și pare totul un vis lucid,
Pentru că, de obicei,
Nu-mi intră atât de mult soare pe fereastră,
Și lumea n-are atâtea nuanțe de pasteluri...

Și simt disperarea fricii că mă voi trezi
Cu amintirea unui vis și câteva cuvinte de scris...

Dar, când deschid ochii, ești tot aici,
Privindu-mă din colțul celălalt al camerei,
Și totul în jur dispare, devine un sunet surd de
fundal,
În timp ce umpli podeaua cu pași spre mine.

Steps

Do you remember when you left
With all my time folded
In the pocket of your chest?
Since you left, I stopped
At the first border of my soul,
And I paid for all my mistakes
With the last coins I had,
Until only hope remained in my palms.

Still, you came back,
And, absolutely admirably,
You returned my time
Without wrinkling it.
You weren't scared of the thorns in my words,
Nor of the tangled mess of emotions
In my hands,
And with your last tokens of happiness,
You taught me how to flip a coin
To figure out exactly what I want
Before it falls.

And it all feels like a lucid dream,
Because usually,
There's not so much sunlight coming through my
window,

And the world doesn't have so many pastel shades...
And I feel the desperation of fear
That I'll wake up
With only the memory of a dream and a few words to
write...

But when I open my eyes, you're still here,
Looking at me from the other corner of the room,
And everything around fades, becoming a background
sound,
As you fill the floor with steps toward me.

Oprește lumea în loc

Spune sincer, îți era dor de melancolia de toamnă?
Știu cât îți place, știu cât de mult ai așteptat-o...
Eu nu mai încerc să-ți descos melancolia,
Atât de complicată ca tine,
Dar numai așa poți aprecia
Latura complicată din mine...

Și orice zi banală este o odisee.
Puțină artă, ceva codat
O joacă după niște reguli
Constant încălcate,
Pe care le știm bine și le uităm intenționat.

În melancolia toamnei
Totuși, parcă emoțiile noastre se conectează,
Cu paradisul arămiu,
Iar inimile noastre ce bat din nou
Nu mai sunt de mult
Două fabrici de iubire abandonate.

Lumea mea constant în mișcare
Se mișcă mai repede ca vântul
Ce face frunzele să danseze în aer,
Iar gândurile mele se întrec
Ca o herghelie de cai răătăciți într-un vis

Dar, cumva, tu știi să oprești timpul.

Așa că am nevoie să mă iei de mână
Ca lumea mea să se oprească puțin în loc.

Stop the world

Be honest, did you miss the autumn's melancholy?
I know how much you love it, I know how long
you've waited for it...
I no longer try to unravel your melancholy,
As complicated as you are,
But only this way you can truly appreciate
The complicated side of me...

And every ordinary day is an odyssey.
A little art, something coded,
A game played by rules
Constantly broken,
Rules we know so well and choose to forget on
purpose.

In the melancholy of autumn,
Somehow, it feels like our emotions connect
With the copper-hued paradise,
And our hearts, beating anew,
Are no longer
Two abandoned factories of love.

My world, constantly in motion,
Moves faster than the wind
That makes the leaves dance in the air,
And my thoughts race
Like a herd of wild horses lost in a dream,

But somehow, you know how to stop time.

So, I need you to take my hand,
So my world can pause, just for a moment.

Ceață

Când lumea pierdută în ceață era atât de neclară,
Eram și noi pierduți în ea, mai știi?
Și nu înțelegeam de ce cerul are nuanța asta de
albastru închis
Ce îmi amintea atât de mult de tine.

Îmi amintesc cum fumam din mers,
Nu îmi păsa de nimic,
Până când plămânii mei nu mai voiau,
Până când buzele mele aveau gust de fum și
nicotină,
Pentru că așa simțeam că ard, unul câte unul,
Toate gândurile despre tine.

Nu știi de tine, dar eu, cu pașii grei,
Fumam încă ca o începătoare,
De parcă era prima dată când aprindeam o țigară,
Pe când corpul meu refuza
Să ardă imaginea ta.

Lăcrima puțin cerul,
Cu niște picături mărunte de ploaie
Ce nu mă atingeau și mă simțeam ca o fantomă
Ce merge prin ploaie fără umbrelă.
Și, Doamne, cât îmi doream

Să nu întâlnesc niciun cunoscut pe stradă...
Dar împlinirea dorințelor nu este un serviciu non-stop, se pare.

Până să apari, era totul atât de sumbru și rece.
Luminile străzii se contopeau cu ceața,
Și eu, cu umbrele străzilor necunoscute.
Dar nu îmi mai e de mult frică de întuneric,
Și teama nu mă mai prinde între palme...
Ce mai e teama când înveți să dansezi cu ea?

Pleoapele îmi străluceau de la sclipiciul din farduri,
Ochii îmi străluceau de la stelele care încă erau
ascunse în ei,
Cu dorința de a găsi din nou drumul
Pe care trebuia să merg.

The Haze

When the world lost in the haze was so unclear,
We were lost in it too, remember?
And I couldn't understand why the sky had this
shade of dark blue
That reminded me so much of you.

I remember how I smoked as I walked,
Not caring about what others say,
Until my lungs could take no more,
Until my lips tasted like smoke and nicotine,
Because that's how I believed I could burn, one by
one,
All the thoughts about you.

I don't know what you used to do, but I, with heavy
steps,
Still smoked like a beginner,
As if it were the first time I'd lit a cigarette,
While my body refused
To burn away your image.

The sky shed a few tears,
With tiny drops of rain
That didn't touch me, and I felt like a ghost
Walking through the rain without an umbrella.

And, God, how much I wished
Not to meet anyone I knew on the street...

But granting wishes isn't a 24/7 service, it seems.
Before you appeared, everything was so bleak and cold.

The streetlights blended into the haze,
And I melted into the shadows of unknown streets.
But I haven't feared the dark in a long time,
And fear no longer holds me in its grasp.
What is fear, anyway, once you've learned to dance with it?

My eyelids sparkled from the glitter of my makeup,
And my eyes shone from the stars still hidden in them,
With the longing to find again the path
I was meant to walk.

Minciuni

În liniște, aud mai bine ce-mi doresc
Și nu pot să mă mint...
Știu exact unde vreau să navighez.
Văd drumul, chiar și fără un far
Și aud valurile cum îmi șoptesc direcția
Pe care o știam deja.

Și spune sincer, fără să te minți,
Dacă chiar ai putea
Să mă lași în urmă și să mă uiți,
Să nu mă cauți cu privirea
De pe corabia ta.

Când genele îți încuie ochii înaintea să adormi,
Îmi vezi umbra,
Iar eu nu aș putea uita o amintire
Pe care am presat-o și am păstrat-o într-o carte.
În lumea asta poți minți pe oricine,
Dar nu poți să te minți pe tine
Când te privești în oglindă.

Și ce aș putea să mai spun,
Când inima aproape mi-a ieșit din piept,
Când îmi citești cu atâta ușurință
Fiecare tăcere,

Și când îți descifrez din culorile ochilor
Cuvintele pe care nu le rostești?

În cele din urmă, suntem noi, aici...
Ne regăsim mereu, împreună,
În acest ocean imens necunoscut.

Lies

In silence, I hear more clearly what I desire,
And I cannot lie to myself...
I know exactly where I want to sail.
I see the path, even without a lighthouse,
And I hear the waves whispering the direction
That I already knew.

And say honestly, without lying to yourself,
If you could truly
Leave me behind and forget me,
Without searching for me with your gaze
From your ship.

When your lashes lock your eyes before sleep,
You see my shadow,
And I could never forget a memory
That I pressed and kept inside a book.
In this world, you can lie to anyone,
But you cannot lie to yourself
When you look in the mirror.

And what else could I say,
When my heart nearly leaped from my chest,
When you read my every silence
So effortlessly,

And when I decode in the colors of your eyes
The words you never say?

In the end, it is just us, here...
We always find each other, together,
In this vast, unknown ocean.

Eclipsa

În casa mea din amintiri
Sunt oaspete sau o fantasmă?
Sunt din nou la marginea orașului cenușiu,
Dincolo de această casă nu mai este nimic, pe
bune...
Aici stăteam pe acoperiș,
Ghicind numele stelelor,
Și aici stăteam cândva
Cu scheletele rândurilor mele neterminate.
Dar ce se află dincolo de marginea asta a nimicului
Pe care totuși aș vrea să o explorez?
Nu am cunoscut niciodată lumea de afară,
Doar suburbia în culori neon a inimii mele,
Nu aveam nicio idee ce se ascunde
Dincolo de cerul încețoșat, îngreunat de stele.

Dar vreau să merg mai departe,
Vreau să trec dincolo,
Să văd cum este
Să ajung la marginea acestei lumi
Și să descopăr ce preț are.

Nu o să iau prea multe cu mine,
Doar puțin curaj
Când pășesc de cealaltă parte,

Pășesc în lumină.

Eclipsă-

Voi lăsa, în sfârșit, întunericul din inima mea să treacă.

The Eclipse

Am I a guest, or am I a ghost
In my house made of memories?
I'm back at the edge of this gray city,
And truly, there's nothing more behind this house...
Here I was sitting on the rooftop,
Guessing the names of the stars,
And here I was sitting before,
With the skeletons of my unfinished lines.

But what lies beyond the edge of nothing?
What if I want to explore it all?
I never knew the outside world,
Only the neon suburbia of my heart.
I had no idea what is beyond
The blurry sky, heavy with stars.

But I want to go farther,
I want to fall across.
I want to see what it's like
To reach the edge of this world
And discover what it's worth.

I won't overpack,
I just need a bit of courage
As I step to the other side,

As I step into the light.

The eclipse-

I'll finally let go of the darkness in my heart.

Lucruri Mărunte

Îmi este atât de ușor
Și îți pot spune pe de rost
Toate lucrurile pe care le doresc
Și care-mi lipsesc...
Lucruri grandioase pe care le vreau
Și le văd atât de clar, fără ochelari,
Fără vreo lupă.
Lucrurile ce par atât de importante,
Dar devin atât de repede nesemnificative,
Iar atunci când se destramă și cad la pământ,
Fac atâta zgomot, ridicând praful în jurul lor.
Dar cum rămâne cu lucrurile alea uitate,
Lucrurile mici,
Pe care nimeni nu le prețuiește
La timpul lor...
Acele lucruri atât de banale,
Dar care totuși au puterea
Să facă viața să meargă înainte
Zi de zi.

Poate un simplu gând,
Să știu că mă porți în minte,
Sau un zâmbet,
Un râs din inimă ce ți-a scăpat neobservat.
Uneori, felul în care cineva îți rosteste numele

Făcându-l să sune atât de familiar,
Sau momentul când găsești calmul
După ce gândurile tale
Au exagerat din nou o problemă simplă...

Uneori, lucrurile mici se ascund în ochi,
În liniște, sau în furtună,
În lucruri ce nu se pierd
Dar se transformă
În puterea de a continua
Când totul pare pierdut...

Uneori este un simplu toast
Pentru un nou început,
Și alteori un gând fugar
Al întregii istorii prin care ai trecut
Până a ajunge unde ești acum.

Uneori e doar o lacrimă
Care nu este neapărat de tristete,
Și uneori poate, puțin dor...

Dar așa este viața, complexă
Și complicată,
Și totodată frumoasă...
Pentru că ești aici, și oricât de greu,
Găsim noi o cale să o facem frumoasă.

Little Things

It's so easy for me,
I can tell you by heart
All the things I desire
That are missing from my life...
Those grand things I want,
And I see them so clearly, without glasses,
Without any magnifying glass.
But all these things
Quickly become insignificant,
And when they shatter and fall to the ground,
They make such a noise, raising dust around them.

But what about those forgotten things,
The little things
That no one appreciates
At their right time...
Those things so mundane,
Yet, they still have the power
To make life move forward...

Maybe a simple thought
To know that you carry me in your mind,
Or a smile,
A laugh from the heart that escaped unnoticed...
Sometimes, the way someone says your name,

Making it sound so familiar,
Or the moment you find your calm
After your thoughts
Have once again exaggerated a simple problem...

Sometimes, small things are hidden in the eyes,
In silence, or in the storm,
In things that are not lost
But transformed,
Or in the power to go on
When everything seems to be gone...

Sometimes, it's a simple toast
For a new beginning,
And other times, a fleeting thought
Of the whole history you've been through
Until you got where you are now.

Sometimes, it's just a tear
That isn't necessarily of sadness,
And sometimes maybe, a little longing...

But that's life, complex
And complicated,
And yet beautiful...
Because you are here, and no matter how hard it
gets,
We find a way to make it beautiful.

De cealaltă parte a mesei

Când noaptea se lasă și nu mai amplifică niciun sentiment,
Când uiți cum să simți
Și nu mai cunoști nimic din ce-i al tău,
Iar camera îți pare străină deși ai locuit aici de ani de zile,
Când nu mai știi exact cine ești
Și-ai vrea ca cineva să-ți explice
Dar te temi că nimeni nu te cunoaște...

Când nu mai privești oamenii în ochi
Și totul se simte ca încă o piatră legată cu o sfoară de sufletul tău,
Iar noaptea în gânduri dansează umbre...
Când știi multe nume dar nu vrei să vorbești cu nimeni,
Iar totul e o nonculoare,
Viața, lungă ca o zi de luni
Și totuși atât de scurtă...

Atunci, încă o să-mi auzi pașii,
O să mă așez de partea cealaltă a mesei
Și o să stau până la ultimul pahar de vin,
Și o să stau... o să stau până o să răsară din nou soarele.

On the other side of the table

When night falls and amplifies no feeling,
When you forget how to feel
While you no longer recognize anything that is yours,
And the room feels foreign, though you've lived here
for years,
When you no longer know exactly who you are
And wish someone would explain it to you
But you're afraid no one truly knows you...

When you no longer look people in the eyes
And everything feels like yet another stone tied with a
tiny rope to your soul,
At night, shadows dance in your thoughts...
When you know many names but don't want to talk to
anyone,
And everything is a noncolor,
Life, as long as a Blue Monday
And yet so short...

Then, you will still hear my footsteps,
I will sit on the other side of the table,
And I will stay until the last glass of wine,
And I will stay... I will stay until the sun rises again.

Din nou

Din obișnuință
De a mă plimba de mână cu umbra mea,
Mi-am închis lumea sub pleoape
Și, fără vreo grijă,
Am hoinărit pe străzi fără vreo direcție.

Dar totuși, parcă în seara asta
Este atât de ciudat să cutreieri străzile
Și parcă e mai frig când nu te cunoaște nimeni
În orașul în care tu îi cunoști pe toți.

Aș putea, poate, să beau puțin vin,
Să îmi închid ochii până la primăvară,
Sau să fumez câte o țigară
Pentru fiecare lună din an ce s-a ars,
Sau chiar să las câteva lacrimi la suprafață...
Dar totuși, nu mă simt tristă,
Doar trezită la realitate.

Un gând s-a trezit înăuntrul meu,
Cumva ghidându-mă spre o lumină caldă,
Ținându-mi sufletul aprins
Ca o flacără ce arde fără să se stingă.

Când ești doar tu cu tine,
Îți deschizi ochii,
Retrospectiv privind la trecut
Și curios la viitor,
Cu gândul la lucrurile pe care le duci în spate
Și la cele ce erau să-ți scape printre degete...
Te gândești la lucrurile mici de care nu ți-ai dat
seama
Cât contează,
La bucuria pe care nu ai avea cum să o uiți
Și pe care era să o abandonezi la întâmplare,
Pe o bancă în parc.

Nu mi-am dat seama de dorul ce-mi curgea prin
vene
Până când nu era să las fericirea să-mi scape din
mâini.
Dar acum, din nou,
O să strâng totul la piept mai tare ca niciodată.

Again

Out of habit
Of walking hand in hand with my shadow,
I closed the world beneath my eyelids
And, without a care,
I wandered the streets with no direction.

Yet tonight, somehow,
It feels so strange to roam the streets,
And it feels colder when no one knows you
In a city where you know everyone.

Maybe I could drink a little wine,
Close my eyes until spring,
Or smoke a cigarette
For every month of the year that has burned away,
Or even let a few tears to rise to the surface...
But still, I don't feel sad,
Just awaken.

A thought has awakened inside me,
Somehow guiding me toward a warm light,
Keeping my soul alight,
Like a flame that burns without extinguishing.

When you are alone with yourself,
You open your eyes,
Looking back at the past retrospectively,
And curiously at the future,
Thinking about the things you carry on your
shoulders
And the ones that almost slipped through your
fingers...
You think about the little things and how you didn't
realize
How much they matter...
About the joy you could never forget,
The one you almost abandoned carelessly,
On a bench in the park.

I didn't realize the longing running through my
veins
Until I almost let happiness slip from my hands.
But now, once again,
I'll hold it closer at my chest, tighter than ever
before.

Starea de visare

Știam că totul e un vis,
Oricât de lucid părea...
Și, cu toate astea, în jurul meu totul era
Atât de real încât
Încă aveam dubii...

Nu știam cum am ajuns aici,
Cum am cauzat să rămân
Încuiată în propriul vis
De unde nu găsesc ieșirea,
Când știam că nu asta am intenționat...
Și în timp ce încă încerc să-mi dau seama
Ce se întâmplă,
Am uitat cum să mă trezesc.

Pare atât de real,
Dar nicio oglindă nu reflectă nimic,
Iar ceasul, fără vreo noțiune de timp,
Se rotește în viteză...
Mă uit la mâinile mele și nu le văd clar,
Nu le recunosc.

Dar visul totuși, este frumos...
Aproape real, dar atât de frumos,
Și totuși, continui să-mi privesc mâinile,

Așteptând să mă trezesc, deoarece nu aici trebuie
să fiu...

Trebuie să mă asigur că tot ce se întâmplă acum
Se va întâmpla din nou,
Când mă trezesc.

State of dreaming

I knew it was all a dream,
No matter how lucid it seemed...
And yet, everything around me felt
So real that
I still had doubts...

I didn't know how I ended up here,
How I caused myself to stay
Locked inside my own dream,
Where I can't find the way out,
When I knew this wasn't what I intended...
And while I'm still trying to figure out
What is happening,
I forgot how to wake up.

It feels so real,
But no mirror reflects anything,
And the clock, with no sense of time,
Spins endlessly...
I look at my hands and can't see them clearly,
I don't recognize them.

But the dream, still, is beautiful...
Almost real, but so beautiful,
And yet, I keep staring at my hands,

Waiting to wake up, because this isn't where I'm
supposed to be...

I need to make sure that everything happening
now

Will happen again,

When I wake up.

Magie Neagră

O siluetă mică stă așezată undeva pe podea,
Pe podeaua din bucătărie, cu urmele proaspete de
lacrimi
Încă strălucindu-i pe față.
Se pregătește să practice magie neagră...

Amurgul și ceața de-afară nici nu îndrăznesc să
pășească în casă,
Prin geamul închis ermetic și ascuns după
perdelele trase,
În camera care totuși pare luminoasă.

Dar e ceasul numai bun
Pentru vrăjitorie și lucruri spirituale
În care oamenii de rând nu cred...

Cuvintele vin în viteză,
Sunt repetate în neștire și cad ca niște mici comete
Pe care cerul le gonește de pe bolta sa...
De fiecare cuvânt sunt legate atâtea speranțe cu ață
roșie,
Și-n liniștea monotonă a unei zile de sfârșit de
toamnă,
Atât de multe emoții ies la iveală
Fără ca nimeni să vadă, fără ca nimeni să audă.

Și-ntr-un pocal se amestecă teama cu disperarea,
iubirea cu dorința,
Viitorul cu trecutul...

E rece când nu poți să simți primăvara ce va veni,
E rece când nu poți să simți niciun anotimp.
Ea este iarna nordică întruchipată în om,
Personajul negativ în orice poveste,
Personajul pe care nimeni nu încearcă să-l
înțeleagă.
O vrăjitoare frumoasă cu mulți inamici
Ascunși în inimă și-n minte.

Și nu o mângâie soarele, doar luna.
Cea mai puternică poțiune din cea mai mică și
neînsemnată sticlă,
O viață veșnică, o soartă cosmică.
E doar o simplă vrăjitoare,
Așteptând un motiv să renunțe la imortalitate...

Black Magic

A small silhouette sits somewhere on the floor,
On the kitchen floor, with fresh traces of tears
Still shining on her face.
She's preparing to practice black magic...

The dusk and the fog outside don't even dare to
step inside,
Through the hermetically sealed window, hidden
behind the drawn curtains,
In the room that still seems bright.

But it's the perfect time
For witchcraft and spiritual things
In which ordinary people don't believe...

Words come quickly,
Repeated endlessly and falling like little comets
That the sky chases away from its heavenly vault...
By each word so many hopes are tied with red
thread,
And in the monotonous stillness of an autumn
day's end,
So many emotions come to light
Without anyone seeing, without anyone hearing.
And in a goblet, fear mixes with despair, love with

desire,
The future with the past...

It's cold when you can't feel the spring that's
coming,
It's cold when you can't feel any season.
She is the northern winter embodied in a person,
The negative character in any story,
The character no one tries to understand.
A beautiful witch with many enemies
Hidden in her heart and mind.

And the sun doesn't caress her, only the moon does.
The most powerful potion in the tiniest and most
insignificant bottle,
An eternal life, a cosmic fate.
She's just a simple witch,
Waiting for a reason to give up immortality...

Masca

Dacă tot ce se află
Pe frontul nostru comun
Ar exploda pur și simplu într-o zi
Și nu ar mai rămâne absolut nimic,
Încă am sta aici, privindu-ne în ochi...

Dacă ploaia ar spăla urmele de teamă
Și vântul ar împrăștia ultimii nori ai exploziei,
Noi am fi încă aici, ca două statui de plumb,
Încă în picioare după tot acest haos,
Oricând și oriunde.

Și să nu îndrăznești să-ți ceri vreodată iertare
Pentru felul în care mi-ai invadat lumea,
Pentru că îmi place atât de mult.
Tot ce știu este că viața asta este un mare carnaval
Și fiecare poartă o mască.
Dar acum, mi-am dat masca jos și te privesc în ochi.

The Mask

If everything on
Our common ground
Would simply explode one day,
Leaving absolutely nothing behind,
We would still stand here, looking into each other's
eyes...

If the rain washed away the traces of fear
And the wind scattered the last clouds of the
explosion,
We would still be here, like two lead statues,
Still standing after all this chaos,
Whenever and wherever.

And don't you ever dare to apologize
For the way you've invaded my world,
Because I love it so much.
All I know is that this life is one big carnival,
And everyone wears a mask.
But now, I've taken my mask off and I'm looking
into your eyes.

Autogara

Zarvă și fum de țigară
Ce altceva vrei să găsești
Într-o autogară?
Oamenii, călcându-se-n picioare,
Locuri la geam și păsări călătoare.

Și unii sunt deja pe scaune,
Gata de plecare,
Iar alții încă-și fumează visele lângă intrare.

Printre acești oameni mă amestec,
Condamnați să împărțim un timp, o direcție,
Și parcă-i înveți, și parcă îi știi.
La escale cobor, îi măsoară din priviri.

O revistă vândută,
O oră pierdută,
O țigară fumată
Și o altă rută.

Și nu te uiți la ceas, poate asta ajută.
Timpul se dilată, dar nu se oprește...
O să ajungi acasă, o să te uiți în spate,
O să saluți respectuos,
O să pleci mai departe...

Bus Station

Noise and cigarette smoke
What else would you expect to find
In a bus station?
People stepping on each other's feet,
Window seats, migrating birds.

Some are already seated,
Ready to leave,
While others are still smoking their dreams by the
entrance.

Among these people, I blend in,
Condemned to share for the moment, a direction,
And somehow, you learn them, and somehow, you
get to know them,
At stops, they get off, I'm measuring them with my
gaze...

A magazine sold,
An hour wasted,
A cigarette smoked,
And another route.

And you don't check the clock—maybe that helps.
Time stretches but never stops...

You'll get home, you'll look back,
You'll nod respectfully,
And you'll follow your own path...

Străzile

Nu știu dacă am ajuns prea devreme
Sau dacă am întârziat prea mult,
Dar cât contează asta,
Dacă, în sfârșit, am ajuns unde trebuie?
La cină, paharele de sticlă
Aveau pereții aburiți,
Pentru că, în frigul nopții,
Cuvintele tale sunt calde...
Și știi, nu cred în promisiuni,
Dar îmi place poezia prea mult,
Și nu am cum să nu îți cred
Metaforele.

Și, deși suntem în mijlocul orașului,
Mă simt de parcă sunt pierdută
În zarea zgâriată doar de vârfuri de munți,
Unde nimeni nu ne poate găsi cu privirea.

Și totuși, pășim prin orașul luminat,
Saturn, atârnat într-un colț de cer,
Se pregătește să îmbrățișeze Luna,
Ca într-o eclipsă,
Iar noi mergem unul lângă altul cu pașii sincron,
Într-un dans și un cântec mut pe care numai noi le
percepem,

De parcă străzile sunt ale noastre.

Am trecut prin atâtea eclipse
Până să ajungem aici,
Prin veacuri de singurătate
Moștenite de la strămoși,
Prin rafale singuratice
Și frunzele căzute ale sufletului nostru...

Și totuși, după atâta timp,
Mergem sincron, mai departe de străzile luminate,
Peste marginea orașului sau a lumii,
Mergem sincron spre un far.

The Streets

I don't know if I arrived too early
Or if I was too late,
But how much does it matter,
If I've finally arrived where I need to be?
At dinner, the glass cups
Had foggy walls,
Because, in the cold of the night,
Your words are warm...
And you know, I don't believe in promises,
But I love poetry too much,
And I can't help but trust
Your metaphors.

And even though we're in the middle of the city,
I feel as though we're lost
In a horizon scratched only by mountain peaks,
Where no one can find us with their gaze.

And yet, we walk through the lit-up city,
Saturn, hanging in a corner of the sky,
Prepares to embrace the Moon,
As in an eclipse,
And we walk side by side with synchronized steps,
Dancing on the tune of a silent song that only we
can perceive,

As if the streets belong to us.

We've been through so many eclipses
To get here,
Through centuries of loneliness
Inherited from our ancestors,
Through lonely gusts of wind
And the fallen leaves of our souls...

And yet, after all this time,
We walk in sync, farther than the lit streets,
Beyond the edge of the city or the world,
We walk in sync toward a lighthouse.

Manual de Instrucțiuni

De ce nu vine viața cu un manual de instrucțiuni?
Dar dacă ar veni,
Oare l-aș citi printre rânduri?
Oare aș crede că sigur se află ceva mult mai
complex
În spatele explicațiilor simple?
Oare l-aș complica cu metafore?

N-am știut niciodată din ce unghi să privesc viața,
Așa că am privit-o tot timpul în ochi.
Sunt lucruri pe care le-am înțeles prea greu,
Cum ar fi felul în care să mă văd pe mine,
Cum uneori mi-a păsat prea mult de cum mă văd
alții,
Iar alteori deloc, și am putut, în sfârșit, să fiu eu.
N-am știut cum de cineva care vorbește atât de
mult ca mine
Poate rămâne uneori fără cuvinte.
N-am înțeles cum oamenii își pot ascunde cele mai
triste lacrimi,
Dar niciodată pe cele de fericire.

Sunt atâtea lucruri pe care aș fi vrut să le știu...
Poate dacă viața ar fi avut un manual de
instrucțiuni,

Nu ar fi trebuit să am tot timpul un răspuns
pregătit
Pentru toate întrebările fără răspuns...
Poate aş fi ştiut să văd mai bine prin oameni.

Aş fi vrut să ştiu să-mi cer iertare mai uşor,
Inclusiv de la mine însămi,
Dar sunt încă lucruri nescrise
Pe care le mai am de învăţat.

Şi sunt atâtea emoţii de ştiut, de înţeles,
De simţit...
Nu ştiu cât de bine ştiu să le folosesc pe toate.
Uneori mă simt atât de lipsită de griji,
Încât dacă mă ridic pe vârfuri,
Simt că ating cu palma fruntea cerului,
Iar alteori, strâng în mâini fiecare fărâma de
fericire
Şi mă tem să nu-mi scape.

Poate dacă viaţa venea cu explicaţii,
Toată lumea ar fi înţeles-o mai bine
Şi oamenii nu ar mai fi făcut doar ce fac ceilalţi...
Poate am fi înţeles cum să nu mai complicăm
viaţa...
Sau de ce uneori zâmbim fără să ne dăm seama...
Am învăţat prea uşor cum se bate cu pumnul în
masă
Şi niciodată cum să cerem o îmbrăţişare
Când e nevoie.

Și am învățat o viață întreagă,
Ca uneori să simt că nu știu nimic,
Să-mi întind mâinile spre lucrurile pe care le vreau,
Dar să nu le știu pe cele de care am nevoie.
Poate că sufletul meu a brodat o gamă prea largă
de emoții,
Poate încă nu știu să le controlez,
Uneori cred că mă controlează ele pe mine,
Alteori le închid într-o cameră și mă prefac că uit
de ele.

Aș fi vrut să știu că nu trebuie să stai și să asculți
până nu mai poți,
Și că nu trebuie să stai în locurile unde vorbești
Doar pentru a umple liniștea,
Sau că nu este nimic rău pur și simplu să obosești,
Să te odihnești...
Aș fi vrut să știu că nu trebuie mereu să pot,
Că este în regulă când nu ești perfect
Și, cu toate astea, ești mai mult decât suficient...

Aș fi vrut să știu că oamenii care contează
Orbitează în jurul tău de la sine
Și nu trebuie legați cu un fir subțire de ață.

Sunt atâtea lucruri pe care nu le-am știut,
Atâtea pe care nu le știu încă,
Dar, cumva, încă le învăț din mers...

Instruction Manual

Why doesn't life come with an instruction manual?
But if it did,
Would I read it between the lines?
Would I believe that's surely something much more
complex
Behind the simple explanations?
Would I complicate it with metaphors?

I never knew from which angle to look at life,
So I always looked it straight in the eye.
There are things I've understood too late,
Like how to see myself,
How sometimes I cared too much about how
others see me,
And other times, not at all, and I was finally able to
be myself.
I never understood how someone who talks as
much as I do
Can sometimes run out of words.
I never understood how people can hide their
saddest tears,
But never the ones of happiness.

There are so many things I wish I had known...
Maybe if life had an instruction manual,

I wouldn't have to always have an answer ready
For all the unanswered questions...
Maybe I would have known how to see better
through people.

I wish I knew how to apologize more easily,
Even to myself,
But there are still unwritten things
That I need to learn.

And there are so many emotions to know, to
understand,
To feel...
I don't know how to use them all so well.
Sometimes, I feel so carefree,
That if I stand on my tiptoes,
I feel like I touch the forehead of the sky with my
palm,
And other times, I hold in my hands every fragment
of happiness
And fear it might slip away.

Maybe if life came with explanations,
Everyone would understand it better,
And people wouldn't just do what others do...
Maybe we would have understood how to keep life
simple...
Or why sometimes we smile without realizing it...
I learned too easily how to bang my fist on the
table
And never how to ask for a hug
When I need it.

And I've learned a lifetime's worth,
But sometimes it feels like I know nothing,
I stretch my hands toward the things I want,
But don't know the ones I need.
Maybe my soul has woven a range of emotions
that's too big,
Maybe I still don't know how to control them,
Sometimes, I believe they control me,
Other times, I lock them in a room and pretend to
forget them.

I wish I knew that I don't have to sit and listen until
I can't anymore,
And that I don't have to stay in places where I
speak
Just to fill the silence,
Or that there is nothing wrong with simply being
tired,
With resting.
I wish I knew that I don't always have to be able,
That it's okay not to be perfect,
And yet, you're more than enough...

I wish I knew that the people who matter
Orbit around you by themselves
And they don't need to be tied with a thin thread of
string.

There are so many things I didn't know,
So many things I still don't know,
But somehow, I'm still learning them as I go...

Îmi amintesc

Îmi amintesc, de parcă a fost ieri,
De parcă am memorat
Fiecare picătură de ploaie, iar apoi
Fiecare nor ce trecea în grabă
Pentru a lăsa cerul senin și gol.

Îmi amintesc că mai apoi a ieșit soarele,
Și încercam să mă ascund după o perdea de raze,
Fără nicio grijă, râzând...
Ca într-un joc de-a v-ați ascunselea,
Așteptând să mă găsești.

Și dacă inima mea a sărit într-un gol,
A aterizat lin,
Și, pentru prima dată,
Gândurile mele s-au liniștit
Și nu le-am mai auzit.
Simțeam o emoție neidentificată,
Cum îmi invadează inima...
Ceva ce parcă mai simțisem până atunci,
Dar nu așa.

Și încă simt cum se juca briza vântului
Prin părul meu,
Și cum viața mi-a deschis o ușă

La care nu a trebuit să mai bat
Și cum pășeam prin nisipul
Parcă împrăștiat dintr-o clepsidră spartă,
Pentru că uitasem de timp.

Îmi amintesc, de parcă a fost ieri,
Pentru că nu voiam să uit niciun moment.
Am imortalizat totul în minte,
Ca într-o fotografie vie,
Eram doar noi și o poartă spre stele.

I remember

I remember, as if it were yesterday,
As if I had memorized
Every drop of rain, and then
Every cloud rushing by,
Leaving the sky clear and empty.

I remember that the sun came out afterward,
And I tried to hide behind a curtain of rays,
Carefree, laughing...
Like a game of hide-and-seek,
Waiting for you to find me.

And if my heart leaped into the void,
It landed gently,
And for the first time,
My thoughts became quiet,
And I could no longer hear them.
I felt an unidentified emotion,
Something that I probably felt before,
But never like this,
Never invading my heart like this.

And I can still feel the breeze
Playing through my hair,
And how life opened a door for me

That I didn't have to knock on,
And how I walked through the sand,
Scattered like grains from a shattered hourglass,
Because I had forgotten about time.

I remember, as if it were yesterday,
Because I didn't want to forget a single moment.
I captured it all in my mind,
Like a living photograph,
Just us and a gateway to the stars.

Petale

Petale fine
Ale unei flori de catifea,
Petale ale unui trandafir stat prea mult în vază,
Uscat,
Dar ale cărui petale rămân încă fine,
De parcă așteaptă să mai vadă razele soarelui din
nou dimineața,
De parcă așteaptă să mai pună cineva
O linguriță de zahăr în apa din vază,
De parcă mai vrea să mai vadă lumea puțin,
Să o capteze,
Ca o fotografie de pus în jurnalul de front.

Și dacă-ți treci degetele peste petalele lui,
O să simți încă atâta viață în ele,
Atâta forță,
Atâta frumos.

Se stinge natura încet,
Se stinge tot ce este frumos lângă noi,
Iar noi aprindem chibrituri în camera de lângă,
Numai să le privim cum ard și se sting...

Petals

Soft petals
Of a velvet flower,
Petals of a rose that's been in a vase too long,
Dried,
But whose petals are still soft,
As if waiting to see the sun's rays again in the morning,
As if waiting for someone to put
A teaspoon of sugar in the water from its vase,
As if it still wants to see the world a little more,
To capture it,
Like a photograph to put in the front journal.

And if you run your fingers over its petals,
You'll still feel so much life in them,
So much strength,
So much beauty.

Nature slowly fades,
Art fades beside us,
And we light matches in the room next door,
Just to watch them burn and fade.

Dor

Am crezut că dorul
Este o lipsă de putere
Împotriva timpului, împotriva schimbării
Fără să știu că schimbarea stă în puterea mea...

Mi-am lăsat inima semn de carte
Într-un album cu amintiri
Prin care, navigându-i valurile,
Am găsit o ață subțire de speranță
De care nu am știut că trebuie să mă agăț.

Atâtea cuvinte nu au aterizat la locul potrivit
Și habar nu aveam că ele
Nu vin mereu în ordinea potrivită...
Uneori, trebuie să le aranjezi tu.

Am ascuns cu mândrie
Ceea ce credeam că este o mică pată albastră pe
inimă
Și mi-am zis că nu sunt tristă
Când sufletul meu vibra de albastru
La fiecare bătaie a inimii,
Atât de mult încât până și ochii mei migdalați
Deveneau uneori albaştri...

Dorul este un amestec de așteptare și teamă...
Teama că nu te poți întoarce la ce-ai simțit odată
Și dorința nebună de a ajunge din nou acolo.
Dar din teamă, uneori
Încerci să dezlipești de pe suflet sentimente
Atât de bine lipite, de care nu te poți descotorosi
pur și simplu.

Am vrut să schimb totul când sufletul meu nu voia.
Am zis că oricine greșește, inclusiv sufletul
Dar nu era așa...
Poate uneori știe mai bine,
Te știe mai bine,
Și știe ce părți din el să își refacă
Și ce părți să le umple de dor...

Pentru că sufletul nu lasă tot timpul
Bucăți din el anapoda...
Și știe de locurile în care vrei să te întorci
Chiar și când nu mai crezi.

„Te duce dorul”
Asta spun toți
Și dacă te întorci,
Chiar și cu gândul,
Înseamnă că încă contează...

Am crezut că dorul este o coroană
Să-ți încoronezi trecutul
În timp ce privești spre viitor,
Știind că dorul de obicei se risipește

Ca praful de stele...dar nu.

Dorul nici nu te leagă

De trecut, dacă tu vrei să-l uiți...

Dar te trage de mânecă, te face să simți

Când ești pe cale să pleci

Lăsând în urmă ceva important.

Longing

I thought that longing
Is a lack of power
Against time, against change
Without knowing that change lies in my power...

I left my heart as a bookmark
In an album of memories
Through which, navigating its waves,
I found a thin thread of hope
That I didn't know I needed to hold onto.

So many words didn't land in the right place
And I had no idea that they
Don't always come in the right order...
Sometimes, you have to arrange them yourself.

I proudly hid
What I thought it was a small blue stain on my
heart
And told myself I wasn't sad
When my soul vibrated with blue
With its every heartbeat,
So much that even my hazel eyes
Would sometimes turn blue...

Longing is a mixture of waiting and fear...
Fear that you can't return to what you once felt
And the crazy desire to get there again.
But from fear, sometimes
You try to peel off from your soul those feelings
So tightly glued, that you can't just get rid of.

I wanted to change everything when my soul didn't
want to.
I said that everyone makes mistakes, including the
soul,
But it wasn't like that...
Maybe sometimes it knows better,
It knows you better,
And knows which parts of it to rebuild
And which parts to fill with longing...

Because the soul doesn't always leave
Pieces of itself out of place...
And it knows the places where you want to return
Even when you no longer believe.

"The longing is taking you places"
That's what everyone says
And if you return,
Even with your thoughts,
It means it still matters...

I thought longing was a crown
To put on the head of your past
While looking toward the future,
Knowing that longing usually fades

Like stardust... but no.

Longing doesn't even bind you
To the past, if you want to forget it...
But it pulls you by the sleeve, asking for your
attention
When you're about to go
Leaving behind something important.

Creație

Am găsit pana unei creaturi magice
Și o folosesc pentru a înșira pe pânza
Gustul dulce ca mierea al momentelor rupte din
soare,
Dar și fiecare lecție gravată pe pielea mea.
Pentru că inspirația este tot ce se află în mine
Și în jurul meu...

Inspirația mea vine și trece
Și nu rămâne niciodată la fel...
Uneori pare pierdută, dar se întoarce mereu,
Precum soarele dimineața
După o noapte fără stele.

Inspirația mea înfloarește din tot ceea ce se află în jur
Din lucrurile mele preferate
Și din cele pe care le urăsc
Este pur și simplu unealta
Prin care-mi transform viața-n artă.

Creation

I found the feather of a magical creature
And I use it to string upon the canvas
The taste of honey from the golden moments
But also every lesson engraved on my skin.
Because inspiration is everything that exists within
me
And around me...

My inspiration comes and goes
And never stays the same...
Sometimes it seems lost, but it always returns,
Like the sun in the morning
After a starless night.

My inspiration blooms from everything around me
From the things I love
And from those I hate
It is simply the tool
Through which I transform my life into art.

A prinde timpul în mâini

Timpul m-a dus departe
Pe o corabie, într-o călătorie constantă,
Navigând pe valuri de diferite emoții
Din port în port,
Lăsându-mă, uneori,
Să colecționez vederi
În drumul meu.

Mă simt de parcă aș fi parte
Dintr-un tablou
În care pictorul tot schimbă constant peisajul
Și trăsăturile mele fizice și sufletești...

Simt timpul ca pe o pasăre
Pe care aș vrea să o pot prinde
În mâini
Să nu mai zboare.

Dar știu, ce s-a pierdut și nu se mai întoarce...
Acum, ține de noi să vedem ce facem cu ce a rămas.

Catching Time on My Hands

Time has taken me far
On a ship, on a constant journey,
Sailing on waves of different emotions
From port to port,
Sometimes, allowing me
Collect postcards
Along my way.

I feel as if I am part
Of a painting
Where the artist keeps changing the landscape
constantly
And also the features of my body and soul...

I feel time like a bird
That I wish I could catch
In my hands,
So it would stop flying.

But I know that what has been lost will not return...
Now, it is up to us to see what we do with what's
left.

Zaruri și pioni

Pionul meu este la începutul jocului
Din nou, în același punct.

Îți mai amintești jocurile astea din copilărie?
Cele cu zaruri și pioni?
Unde trebuia să străbați întreg traseul
Și aveai scări să urci sau să cobori?

Nu știi dacă mă pricepeam prea bine,
Cumva mereu ajungeam înapoi la început,
Din nou de la capăt,
De unde trebuia să parcurgi tot traseul din nou.

Și acum e la fel,
Dar fără pioni și zaruri,
Și fără tablă de joc.
Dar cel care câștigă într-adevăr ia totul?

Este o remiză.
Strânge-mi mâna amical,
Pentru că uneori ești la mijloc
Când simultan pierzi și câștigi.

Dice and Pawns

My pawn is at the start of the game
Again, in the same spot.

Do you remember these childhood board games?
The ones with dice and pawns?
Where you had to cross the entire path
And there were ladders to climb or slide down?

I'm not sure I was very good at them,
Somehow, I always ended up back at the start,
Starting over again from the point
Where you had to go through the whole path once
more.

And now it's the same,
But without pawns and dice,
And without a game board.
But does the winner truly take it all?

It's a draw.
Shake my hand friendly,
Because sometimes you're stuck in the middle
When you both lose and win at the same time.

Seară

Există o rază de lumină
Pe care nu am văzut-o atât de mult timp
Când mă uitam în oglindă.
Uneori e greu de explicat,
Povești ascunse atât de bine
Sub preșul sufletului meu...
Pe care nu le cunoști nici tu,
Nici nimeni,
Și parcă devin străine și de mine...

Dar acum, vreau să ridic un pod peste tot,
Peste cenușa trecutului, peste stolurile de gânduri
Ce câștigă mereu.
Cu ochii larg deschiși, privesc lumea
Și tot fumul trecutului ascuns sub gene se risipește.
Trecutul rămas sculptat s-a erodat de mult.

Noaptea abia a început,
Și mai e timp de un dans,
Și mai e timp de un cântec mut
Pe care acum încep să îl aud.

Evening

There is a ray of light
I haven't seen in such a long time
When I looked in the mirror.
Sometimes it's hard to explain,
Stories hidden so well
Beneath the rug of my soul...
Stories you don't know,
Nor does anyone else,
And they almost feel foreign to me now...

But now, I want to build a bridge over it all,
Over the ashes of the past, over the flocks of
thoughts
That always seem to win.
With my eyes wide open, I gaze at the world,
And all the smoke of the past, hidden beneath my
lashes, dissipates.
The past, once carved in stone, is now eroded.

The night is young,
And there's still time for one more dance,
And there's still time for a silent song
That I'm only now beginning to hear.

Furtună

Niciodată nu mi-a fost frică de furtuni,
Mereu mi-a plăcut să văd cum fulgerele taie zarea,
Cum ploaia spală violent lumea,
Cum totul pare că se destramă în fața ferestrei,
Dar, eventual, cerul devine senin în cele din urmă.

Niciodată nu mi-a fost frică de furtuni,
Și probabil de asta nu m-am temut
Nici de furtunile din ochii oamenilor
Pe care uneori le vezi când te privesc,
Cum nimeni altcineva nu a mai făcut-o.

În tăcere,
Doar tunetele mai sparg brutal liniștea.
Și poate este puțin sentimental să cred asta,
Dar ploaia aprigă
Cu siguranță a spălat niște singurătăți
Și m-a făcut să văd niște ceruri senine
Mult deasupra a ceea ce vedeam cu ochii.

Mereu când a plouat,
Toată lumea a încercat să-mi aducă o umbrelă
Pe care să mi-o pună peste inimă,
În loc să danseze cu mine în ploaie.

Și poate asta este fericirea:
Să dansezi în ploaie,
Să treci prin noapte
Fără somn, fără teamă,
Fără să te gândești că mai există un trecut sau un
viitor.
Doar acest moment,
Să fii lumina eternă a minții fără amintiri.

Storm

I was never afraid of storms
I always loved watching lightning cut through the
horizon,
How the rain violently washes the world,
How everything seems to unravel in front of the
window,
But eventually, the sky clears up in the end.

I was never afraid of storms,
And perhaps that's why I never feared
The storms in people's eyes either,
The ones you sometimes see when they look at
you,
Like no one else ever did.

In silence,
Only the thunder brutally breaks the silence.
And maybe it's a bit sentimental to believe this,
But the fierce rain
Surely washed away some loneliness,
And made me see some clear skies
Far above what I could see with my eyes.

Whenever it rained,
Everyone tried to bring me an umbrella

To put it over my heart,
Instead of dancing with me in the rain.

And maybe that's what happiness is:
To dance in the rain,
To pass through the night
Without sleep, without fear,
Without thinking there's a past or a future.
Just this moment,
To be the eternal sunshine of a spotless mind.

Cafeneaua

În cafenea, în spate,
Masa din colț.
Acolo stau de obicei,
Și probabil de-aia nu mă vezi.
Aici este tot timpul liber,
Aici poți sta orice ar fi,
Și nimeni nu mi-a zis vreodată
Că locul meu nu este aici.

Masa din mijloc e luată,
Mereu de aceeași persoană.
Și stă acolo, în bătaia soarelui,
În timp ce își desface al doilea pliculeț de zahăr
Pe care și-l pune în cafeaua ei cu lapte.

Împachetează mici minciuni
În ambalaje colorate de bomboane,
Și zâmbind le oferă tuturor.
Îi place atenția,
Și dacă ai vedea ce văd eu,
Nu te-ai mai simți atât de special.

De-ai ști că nici măcar nu-i place cafeaua...
Și de-asta bea băuturi prea dulci
Din pahare colorate,
Dar inima ei rămâne încă amară.

Eu stau la masa din colț,
Și beau espresso,
Unde nimeni nu mă vede,
Dar unde măcar pot fi eu,
În timp ce sparg cuvintele-n foaie
Și apoi le adun pe toate în palmă
Și le aprind ca pe o țigară.

Café

In the café, at the back,
The corner table.
That's where I usually sit,
And that's probably why you don't see me.
It's always free here,
You can sit here no matter what,
And no one has ever told me
That this isn't my place.

The table in the middle is taken,
Always by the same person.
And she sits there, in the sunlight,
Opening her second sugar packet
To pour into her milk coffee.

She wraps little lies
In colorful candy wrappers,
And smiling, she hands them to everyone.
She loves the attention,
And if you'd see what I see,
You wouldn't feel so special anymore.

If only you knew she doesn't even like coffee...
And that's why she drinks excessive sweet drinks
From colorful cups,
Yet her heart remains bitter.

I sit at the corner table,
Drinking espresso,
Where no one sees me,
But at least I can be myself,
Breaking words onto the page,
Then gathering them all in my palm
And lighting them up like a cigarette.

Cu o hartă imprecisă

Cum ajungi “acasă”
Când harta e imprecisă?
Fără o destinație exactă,
Doar pașii dezorientați prin lumea mare...
Cu ce rost? Cu ce scop?

Mașini în viteză pe autostrăzi,
Timp pierdut prin vămi, gări și aeroporturi,
Becuri lăsate aprinse peste noapte,
Camere străine mirosind a “departe,”
Gratii pictate de ploaie pe geam,
Frânturi de suflet uitate anapoda
În locuri ce nu le vei uita...

Inima ca o rulotă,
Se plimbă nomadă prin labirinte,
Pe străzile asfaltate ce se topesc în zare,
Cu pulsul ritmat, coloană sonoră.

Lumea noastră se împarte în două:
Cea știută și cea rămasă de descoperit.
Fără teamă spre necunoscut,
Cu ochii închiși viteza se simte mai bine,
Iar vântul suflă grijile din păr,
Până când nimic nu mai contează.

Accelerând rapid pe culmea vieții...

With an imprecise map

How do you get “home”
When the map is imprecise?
With no exact destination,
Just disoriented steps through the vast world...
What’s the purpose? What’s the reason?

Cars speeding down highways,
Time lost in customs, train stations, and airports,
Lights left on overnight,
Strange rooms smelling of “far away,”
Rain-painted bars on the window,
Fragments of soul carelessly forgotten
In places you will never forget...

With a heart like a caravan,
Wandering nomadic through labyrinths,
On paved roads that are melting into the horizon,
With a rhythmic pulse, as a life soundtrack...

Our world is split in two:
The one we know and the one yet to be discovered.
Fearless toward the unknown,
With eyes closed, speed feels better,
And the wind blows away all the worries from our hair,
Until nothing else matters.

Racing fast on the peak of life...

În echilibru

Pe strada vieții noastre,
Numai case gri, abandonate.
Dar totuși, dacă suntem aici,
Pot să bat uneori la ușa ta?

Într-o iluzie de paradis,
Într-o obișnuință,
Cu un ritual zilnic fix,
Pe care îl repetăm instinctiv...
Într-o casă ce nu își schimbă niciodată decorul,
S-a format totuși o gaură într-un perete,
Prin care se vede lumea.

Și lumea e mai mare
Decât ce se vede din pragul ușii,
Și lumea de afară perturbă liniștea bacoviană...
Este opusul lumii create între patru pereți,
Și totuși, vrei să deschizi larg ușa.

Chiar și oamenii singuri au vecini,
Și uneori se aud bătăi în ușă,
Ancore, liniște
Și puțin haos,
Cineva mergând cu tine,
În echilibru,
Pe sfoara vieții.

In equilibrium

On the street of our life,
Only gray, abandoned houses.
But still, if we are here,
Can I knock on your door sometimes?

In an illusion of paradise,
In a habit,
With a fixed daily ritual,
That we repeat instinctively...
In a house that never changes its decor,
A hole has still formed in a wall,
Through which the world can be seen.

And the world is bigger
Than what you see from the doorstep,
And the world outside disturbs the Poesque stillness...
It is the opposite of the world created within four walls,
And yet, you want to open the door wide.

Even lonely people have neighbors,
And sometimes knocks are heard at the door,
Anchors, stillness,
And a bit of chaos,
Someone walking with you,
In equilibrium,
On the tightrope of life.

Ce mai înseamnă timpul?

Ce mai înseamnă timpul, la câți oameni s-au pierdut în el?

Ce mai înseamnă timpul, la câte s-au pierdut deja
În cuvinte împrăștiate pe foi scrise în grabă,
Ce ascund emoții pe care nu le-am spus niciodată?

Dar parcă nu simți că trăiești viața
Până nu o complici în totalitate...

Mă gândeam mereu la timpul ce trece
Până când gândurile mele
Mă înlănțuiau în loc
Și mă temeam că mă voi pierde pe mine
În această goană nebună după timp.

Timpul încă își face cărțile pe la spate
Și încă ascunde ași în mânecă...
Nu știu dacă vreodată o să pot să-l opresc,
Dar acum nu vreau să mă gândesc la asta...
Tot ce vreau să aflu acum
Este cine ți-a pictat ochii atât de frumos?

Nu știu când am început să spun cu voce tare
Aproape tot ce gândesc,
Dar acum, privindu-te, încep să cred

Că poezia nu este singura oglindă în care inima mea
se reflectă clar.

What does time even mean?

What does time even mean, with so many people
lost in it?

What does time even mean, with so much already
lost

In words scattered on pages written in a hurry,
Hiding emotions we never dared to speak?

But don't you feel like you're truly living
Only when you complicate life completely?

I always thought about how time is slipping away,
Until my own thoughts
Chained me in place,
And I feared I would lose myself
In this mad chase after time.

Time still plays its cards behind my back,
Still hides aces up its sleeve...
I don't know if I'll ever be able to stop it,
But right now, I don't want to think about that.

All I want to know now
Is who painted your eyes so beautifully?

I don't know when I started saying out loud
Almost everything I think,
But now, looking at you, I'm beginning to believe
That poetry isn't the only mirror
Where my heart reflects clearly.

Fericire

Ce poate fi mai frumos
Decât o grămadă de imperfecțiuni
Care funcționează perfect puse la un loc?
Ce poate fi mai frumos
Decât o ușă spre inima ta
Pe care încă o mai deschizi?
Și cât de frumos este soarele
Care intră în camera ta în fiecare dimineață,
Și norii, pictați pe bolta cerului...

Cât de frumoasă este
Colecția infinită de forme și culori,
De lucruri unice și ciudate,
Pe care nu le poți explica în cuvinte...

Cât de frumoasă este harta vieții tale
Pe care o desenezi singur
Dar nu fără ajutor...
Și ce poate fi mai frumos
Decât să iei un creion tocit
Și să reușești să-l ascuți din nou?

Cât de frumos este să mergi
Pe o cărare neștiută
Dar să simți că acolo îți este locul

Și cât de frumos este un zâmbet
Atât de sincer
Încât nu-l poți ascunde.

Happiness

What could be more beautiful
Than a pile of imperfections
That work perfectly when put together?
What could be more beautiful
Than a door to your heart
That you still open?
And how beautiful is the sun
That enters your room every morning,
And the clouds, painted on the sky's arch...

How beautiful is
The infinite collection of shapes and colors,
Of unique and strange things,
That you cannot explain in words...

How beautiful is the map of your life
That you draw by yourself
But not without help...
And what could be more beautiful
Than taking a dull pencil
And managing to sharpen it again?

How beautiful is it to walk
On an unknown path
But feel that there is where you belong

And how beautiful is a smile
So sincere
That you can't hide it.

Printre metafore

Umblă de capul ei iubirea pe străzi
Ca o entitate cu voință proprie.
Se plimbă de colo-colo
Și bate oamenii pe umăr
Și fiecare așteaptă să se oprească la ei...

E liniște și calm
Mereu, înainte de furtună,
Când cerul e încă albastru și senin,
Când nimeni nu știe ce ploi
Ascunzi în priviri.

Te uiți la mine ca la o poezie...
Te uiți și știi să-mi citești printre metafore...
Un fel de Sylvia Plath a altor vremuri,
O mână de versuri pe care nu oricine le înțelege
Dar totuși poezia ta preferată.

Și îmi place că nu întrebi,
Nimic din ce nu se poate explica în cuvinte
Și îmi place când îți citesc în priviri
Dintr-o carte care încă nu a fost scrisă.

Between metaphors

Love roams freely on the streets,
Like an entity with a will of its own.
It wanders here and there,
Tapping people on the shoulder,
And everyone waits for it to stop at them...

There's silence and calm,
Always before the storm,
When the sky is still blue and clear,
When no one knows what rains
You hide in your gaze.

You look at me as if I were a poem...
You look and know how to read between my
metaphors...
A sort of Sylvia Plath from another time,
A handful of verses not everyone understands,
Yet, still your favorite poetry.

And I like that you don't ask,
Anything that cannot be explained in words,
And I like when I read in your eyes
From a book that hasn't yet been written.

Ploi de Primăvară

Plouă ca niciodată,
Plouă de parcă nu o să mai iasă soarele mâine
Sau de parcă cineva a pus un blestem asupra
lumii...
Și eu, în casă, privind aiurea pe pereți,
Cu mintea ușoară ca fumul din țigară
Ce se învârte ușor în aer
Și cu urechea lipită de radio
Pe postul acela cu muzică bună...

Era o piesă de la Pink Floyd despre dorințe
Pe care o știam și o fredonam fără să-mi dau
seama,
Nici nu mai știu să-ți spun care,
Dar dacă ai auzi-o ai ști,
Și mă simt prinsă într-un acvariu imens,
Unde în liniștea de sticlă
Pot să aud clar ecoul
A ceea ce-mi doresc.

Simt că s-a dilatat tot spațiul și timpul
De parcă și așa nu au contat prea mult
Și tot ce vreau să știu este
Unde te-ai pierdut
Prin perdeaua picăturilor de ploaie
Și de unde asculți același post de radio
În timp ce aștepti să răsară soarele.

Spring Rains

It's raining like never before,
It's raining as if the sun won't rise tomorrow,
Or as if someone has cast a curse upon the world...
And here I am, inside, staring aimlessly at the walls,
With my mind as light as the cigarette smoke
That swirls gently in the air,
And my ear pressed to the radio,
Tuned to that station with good music...

It was a Pink Floyd song about wishes,
One that I knew by heart, I was humming without
even realizing...
I don't even remember which one anymore,
But if you heard it, you'd know.
And I feel like I'm trapped in a giant fishbowl,
Where in the glassy silence,
I can clearly hear the echo
Of what I long for.

I feel like space and time have melted away,
As if they didn't matter much anyway,
And all I want to know is
Where you've gotten lost
Through the curtain of raindrops,
And from where you're listening to the same radio
station,
While waiting for the sun to rise.

Ferestre Pictate

Care sunt culorile ferestrei tale?
Cea prin care tu vezi lumea,
Cea prin care te uiți în zare...

Care sunt culorile?
Șoptește-mi încet la ureche,
Sau desenează-mi incolor pe o foaie...
Sau ține-mă aproape până le înțeleg.

Spune-mi culorile,
Promit să nu le schimb,
Promit să nu le corectez...
Ochii mei văd bine și în întuneric.

Cum sunt culorile
Când le spală ploaia?
Cum sunt culorile pe care nimeni nu le știe
Dar care au lăsat urme?

Vreau să știu toate culorile ferestrelor tale,
Îmi plac culorile pe care nici nu mai știi că le ai...
Dacă mai privesc mult la ele, cred că o să le învăț pe
de rost.

Painted Windows

What are the colors of your window?
The one through which you see the world,
The one through which you gaze into the distance...

What are the colors?
Whisper them softly in my ear,
Or draw them, colorless, on a sheet of paper...
Or hold me close until I understand them all.

Tell me the colors,
I promise not to change them,
I promise not to correct them...
My eyes can see well, even in the dark.

What are the colors
When the rain washes them over?
What are the colors no one knows,
But that have left traces behind?

I want to know all the colors of your windows,
I love the colors you no longer know you have...
If I look at them long enough, I think I'll learn them
by heart.

Un alt ocean

Ai presărat cu grijă zahăr
Peste poemele mele
Și cumva, îmi plac așa...
Nu e oceanul în care înot de obicei,
Nici cerneala ce îmi murdărește de obicei
Penița,
Și nici puzzle-ul din litere
Pe care știam atât de bine să-l asamblez.
Dar uneori mâna scrie de la sine
Fără să audă ce-i dictează mintea
Și mă pierd, mă pierd pe mine în foaie,
Într-o lume străină
În care nu știu cum,
Dar am ajuns.
Cuvintele mele sunt, de obicei, cireșe amare
Fie le iubești, fie le urăști.
Dar ție îți plac...
Îți plac, au încă gust de vară.
Scriu,
Și în umbra cuvintelor sunt eu,
Navigând în foaie fără hartă
Cu o barcă cu pânze
Țesute din tot ceea ce simt...

A different ocean

You've carefully sprinkled sugar
Over my poems,
And somehow, I like them this way...
It's not the ocean I usually swim in,
Nor the ink that usually stains
My pen,
Nor the puzzle of letters
I knew so well how to piece together.

But sometimes the hand writes by itself,
Without listening to what the mind says,
And I lose myself, I lose myself in the page,
In a foreign world
Where I don't know how,
But I've arrived.

My words are usually bitter cherries,
You either love them or hate them.
But you like them...
You like them, they still have the taste of summer.

I write,
And in the shadow of the words, it's me,
Sailing through the page without a map,
In a boat with sails
Woven from everything I feel...

În cea mai rece zi de vară

Brațele tale în jurul umerilor mei
Îmi invadează trupul de căldură,
Așa cum s-a împrăștiat în plămâni
Fumul din prima țigară
Fumată în proximitatea unei case de cărămidă,
Cu ochii scăldați în lacul din față
Și mintea atât de ușoară,
Ca norii ce se întreceau să impresioneze în
acrobații
Zarea pustiită de picior de om
În cea mai rece zi de vară.

În cea mai rece zi de vară
Mi-a fost cald și frig în același timp..
Mi-a fost dor,
Puțin mai mult decât cu o zi înainte.

În cea mai rece zi de vară
Un gând mi-a păstrat mintea lucidă,
Și într-un amalgam de nonsensuri
Și teamă
Am găsit calmul în pădurea verde
Din ochii tăi ce reflectă cerul turcoaz
Când sunt mângâiați de lumină.

În ziua de vară în care
Cele mai multe flori de tei cădeau nines,
M-ai găsit.
În ziua de vară în care
Soarele ardea cel mai tare,
Am simțit o flacără ce ni se aprindea în suflet.
În ziua de vară în care
Ploua cel mai tare,
Am învățat să văd zâmbetul trist,
Puțin ciudat și gri,
Al ploii
Și am ales să-mi întorc privirea către tine.

Acum simt brațele tale
Ca niște rădăcini împletite
În jurul trupului meu.
Ca niște rădăcini ce mă țin în loc
Cât să înțeleg unde îmi e casa,
Dar care mă lasă să zbor
Până când învăț să înțeleg
Bucuria de a mă întoarce acasă.

On the Coldest Day of Summer

Your arms around my shoulders
Fill my body with warmth,
Just as the smoke from the first cigarette
Spread through my lungs,
While smoking near a brick house,
With my eyes bathed in the lake before me
And my mind so light,
Just like the clouds racing to impress with
acrobatics
In the horizon untouched by human footsteps
On the coldest summer day.

On the coldest summer day
I felt warm and cold at the same time,
I felt longing
A little more than the day before.

On the coldest summer day,
A thought kept my mind clear,
And amidst a blend of nonsense
And fear,
I found my calm in the green forest
Of your eyes, reflecting the turquoise sky
When caressed by light.

On the summer day when
The most linden flowers fell like snow,
You found me.
On the summer day when
The sun burned the hottest,
I felt a flame ignite in our souls.
On the summer day when
The rain poured the hardest,
I learned to see the sad,
And a little strange, gray smile
Of the rain,
And I chose to turn my gaze toward you.

Now I feel your arms
Like intertwined roots
Around my body.
Roots that keep me grounded,
Long enough to understand where my home is,
But roots that let me fly
Until I learn to embrace
The joy of returning home.

Epilog

Orice carte are un final...
Orice începe,
Mai devreme sau mai târziu, se și termină,
Dar unele povești
Nu se încheie la punct.
Unele povești,
Nu se termină nici măcar la ultima pagină...
Unele povești
Sunt uneori prea lungi,
Chiar și pentru a fi scrise
Pe coperta spate...

Unele povești continuă
Și nu se termină când par...
Când nu mai e loc
Nici măcar pe coperta din spate,
Ele vor continua
Într-o altă carte
Și o alta,
Fără să te aștepți...
Când viața se scrie singură,
Când uneori nici autorul nu știe
Ce va urma,
Dar va scrie,
Va scrie inconștient,

Fără somn și fără oprire,
Tot ce va da pe-afară din inima prea plină...

Orice are un final,
Dar nu toate poveștile sunt scurte,
Și unele povești
Nu încap într-o poezie,
Nici într-o sută,
Și uneori ajungi la capătul cărții
Și nu știi ce va urma exact,
Dar știi că vor mai fi atâtea de zis.

Orice carte are un final,
Dar finalul cărții nu e finalul poveștii.
Finalul poveștii, uneori,
Pur și simplu nu vrea să se scrie.

Outro

Every book has an ending...
Everything that begins,
Sooner or later, also ends...
But some stories
Do not end at the final period.
Some stories
Don't even end at the last page...
Some stories
Are sometimes too long,
Even to be written
On the back cover...

Some stories continue
And do not end when they seem to...
When there is no more space
Not even on the back cover,
They will continue
In another book
And another,
When you least expect it...
When life writes itself,
And sometimes even the author doesn't know
What comes next,
But will write...
Will write unconsciously,

Without sleep and without stopping,
Everything that overflows from the heart that's
overloaded...

Everything has an ending,
But not all stories are short,
And some stories
Cannot fit in a poem,
Not even in a hundred,
And sometimes you reach the end of the book
And you don't know exactly what comes next,
But you know that there will be so much more to
say.

Every book has an ending,
But the book's ending is not the end of the story.
The story's ending, sometimes,
Simply refuses to be written.

Mulțumiri

La finalul acestei cărți, doresc să mulțumesc celor fără de care acest proiect nu ar fi fost posibil. Mulțumiri întregii echipe a Bibliotecii I.A. Bassarabescu din Giurgiu și dnei manager Daniela Bardan, fără al cărei sprijin această carte nu ar fi devenit realitate. Vă mulțumesc pentru încrederea și timpul acordate în perioada de pregătire a cărții și pentru entuziasmul de a o aduce în fața cititorilor.

Recunoștință și pentru Mari (Marinela Spînu/@mdarkphotography) pentru felul în care a reușit să surprindă în imagini gândurile și emoțiile mele.

De asemenea, mulțumiri tuturor celor care au avut o influență asupra parcursului meu ca autor: dnei bibliotecar Ionica Gogoasă, autoarei Dunia Pălăngeanu și colegilor autori întâlniți pe acest drum.

Mulțumiri familiei și prietenilor apropiați pentru susținerea necondiționată.

Nu în ultimul rând, mulțumiri din suflet cititorilor. Sunt profund recunoscătoare pentru fiecare persoană care îmi citește textele și simte emoțiile transmise prin ceea ce scriu. Vă mulțumesc pentru fiecare mesaj primit, pentru prezența la evenimente și pentru toată aprecierea și susținerea pe care le-am simțit în ultimii ani.

Mulțumesc celor care au crezut în mine chiar și atunci când eu nu am făcut-o, care au înțeles importanța poeziei în viața mea, care s-au bucurat de-a lungul timpului pentru realizările mele și care au fost o adevărată inspirație.

ART

Acknowledgments

At the end of this book, I wish to express my gratitude to those without whom this project would not have been possible. My gratitude goes to the entire team from the I.A. Bassarabescu Library in Giurgiu and to the library's manager Daniela Bardan, without whose support this book would not have become a reality. Thank you for your trust and the time you offered me during the preparation of this book, as well as for your enthusiasm in bringing it to the readers.

Special thanks to Mari (Marinela Spînu/@mdarkphotography) for capturing my thoughts and emotions so beautifully through her images.

I am also grateful to everyone who has influenced my journey as an author: librarian Ionica Gogoasă, author Dunia Pălăngeanu, and all the fellow writers I have met along the way.

My heartfelt thanks go to my family and close friends for their unconditional support.

Last but not least, I extend my sincere appreciation to my readers. I am deeply grateful for every person who reads my work and resonates with the emotions I strive to convey. Thank you for every message you have sent, for attending events, and for all the love and support I have felt over the years.

A special thank you to those who believed in me even when I did not, who understood the importance of poetry in my life, who rejoiced in my achievements over time, and who have been a true source of inspiration.

ART

CUPRINS

Oglinda.....	pag. 5
31 Decembrie.....	pag. 7
Joc fără reguli.....	pag. 10
Sensul.....	pag. 17
În lumea mea mică.....	pag. 23
Amar.....	pag. 27
Casa în ruine.....	pag. 31
Dacă m-ai cunoaște.....	pag. 35
Vara fără sfârșit.....	pag. 39
Noul oraș Vechi.....	pag. 43
Ieșire.....	pag. 46
Râul.....	pag. 50
Icar.....	pag. 54
Cioburi de Suflet.....	pag. 57
Zorile.....	pag. 62
Pași.....	pag. 64
Oprește lumea în loc.....	pag. 68
Ceață.....	pag. 72
Minciuni.....	pag. 76
Eclipsa.....	pag. 80
Lucruri mărunte.....	pag. 84
De cealaltă parte a mesei.....	pag. 88
Din nou.....	pag. 90
Starea de visare.....	pag. 95
Magia Neagră.....	pag. 99
Masca.....	pag. 103
Autogara.....	pag. 105
Străzile.....	pag. 108
Manual de Instrucțiuni.....	pag. 112
Îmi amintesc.....	pag. 118
Petale.....	pag. 122
Dor.....	pag. 124
Creație.....	pag. 131
A prinde timpul în mâini.....	pag. 134

Zaruri și pioni.....	pag. 136
Seară.....	pag. 138
Furtună.....	pag. 142
Cafeneaua.....	pag. 146
Cu o hartă imprecisă.....	pag. 150
În echilibru.....	pag. 152
Ce mai înseamnă timpul?.....	pag. 154
Fericire.....	pag. 158
Printre metafore.....	pag. 162
Ploi de Primăvară.....	pag. 164
Ferestre Pictate.....	pag. 166
Un alt ocean.....	pag. 168
În cea mai rece zi de vară.....	pag. 171
Epilog.....	pag. 175
 Mulțumiri.....	 pag. 180